

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

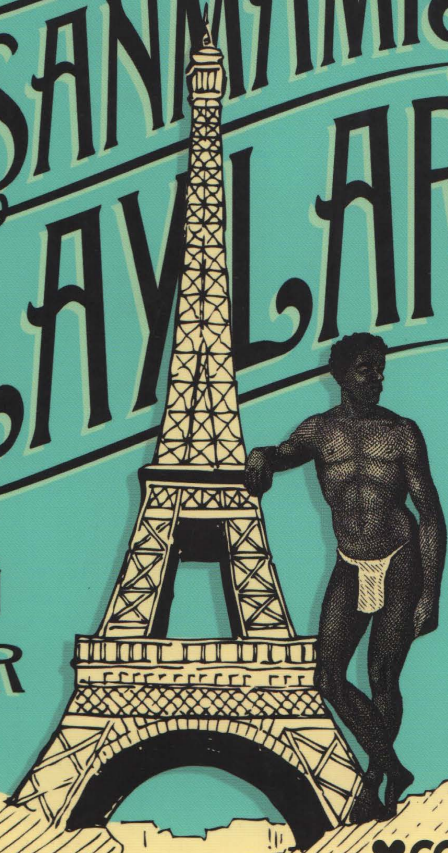
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TARİHTE YAŞANMAMIS OLAYLAR

ÜLKÜ
TAMER

2. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

♥ can

öykü

ÜLKÜ TAMER
TARİHTE
YAŞANMAMIŞ
OLAYLAR

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

2. basım: Ekim 2014, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Sırma Köksal

Düzeltili: Aylin Samancı, Nükhet Polat

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2325-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÜLKÜ TAMER
TARİHTE
YAŞANMAMIŞ
OLAYLAR

ÖYKÜ

ÜLKÜ TAMER, 1937'de Gaziantep'te doğdu. İkinci Yeni duyarlılığını yansıtan yapıtlarıyla çağdaş Türk şiirinin önde gelen adları arasına katıldı. *İçime Çektiğim Hava Değil Gökyüzüdür* (1966) adlı kitabıyla 1967 Yeditepe Şiir Armağanı'nı kazandı. Toplu şiirleri *Yanardağın Üstündeki Kuş* adlı kitapta bir araya getirildi. *Alleben Öyküleri* adlı öykü kitabıyla 1991 Yunus Nadi Ödülü'nü aldı. Edith Hamilton'dan çevirdiği *Mitologya* adlı kitapla 1965 TDK Çeviri Ödülü'ne değer görüldü.

İçindekiler

Açıklama	11
Gölün Tıkacı	13
Dördüncü Piramit	21
Kanla Yıkılan Ölü	29
Çin Seddi'nde Büyük Koşu	37
"Sen De Mi, Brutus?"	45
İvan Rubinoviç'in Yükselişi	51
Cezasını Önceden Çekmişti	61
Karlı Geyik'in Düşü	69
Soylu Oyuncu	77
Savaşı Uzatan Fırtına	85
Kaynakça	93

AÇIKLAMA

Bu kitapta okuyacaklarınızın tümü uydurmadır. Düzmedir. Palavradır. Adlar da, tarihler de, olaylar da gerçek değildir. Düşüründür. Sondaki Kaynakça bile.

Tarihle ilgili öylesine “inanılmaz” yapıtlarla karşılaştım ki, yabancı bir takma adla benzer şeyler yazmak geldi içimden. “Parodi” demiyorum – zaten parodi gibiydi onlar. İkisini yazıp öyle yayımladıktan sonra bu uğraşın beni keyiflendirdiğini gördüm. Kendi adımla sürdürmeyi istedim.

Sonunda *Tarihte Yaşanmamış Olaylar* çıktı ortaya. Kitapçı raflarındaki kimi yapıtlara bakarsanız, bunların daha gerçek olduğunu düşünebilirsiniz.

Tarihte yaşanmadı ama, hiç değilse kendi içimde yaşandı bu olaylar.

GÖLÜN TIKACI

Bir delikanlı olduğunda, Oogna Mbuti'nin gerçek adını kimse hatırlamıyordu. Annesi, babası, dokuz kardeşi bile. Kendi dillerinde Gölün Sarı Balığı demekti bu. Asıl adı, Gtena, unutulup gitmişti.

Şimdi Burundi'nin başkenti olan Bujumbura'nın güneyinde, Tanganika (o zamanki adıyla Tbumjadara) Gölü kıyısındaki bir köyde doğmuştu Oogna Mbuti. Köylüler Hutu'ların atalarındandı. Başlıca besin kaynakları göl balıklarıydı. İlkel silahlarla kara avcılığı da yapıyorlardı.

On sekizinci yüzyılın ilk çeyreğiydi. Yirmi kadar kulübe vardı Oogna Mbuti'nin köyünde. Ama her kulübe de en az on kişi yaşırdı. Köy, çevrenin en kalabalık yerleşim merkezleri arasında ikinciydi.

Oogna Mbuti'yi başkalarından ayıran çok önemli bir özelliği vardı: Yüzebiliyordu. Değil köyde, gözün görebildiği, ayakların uzanabildiği hiçbir yerde yüzme bilen bir başkası yoktu. Herkes sudan korkar, balık avlamak için ilkel sallarla göle açılırken bildiği bütün tanrılara adak adar, tuttuğu ilk balığı, canını koruması için çırpıntılara bırakırdı.

Yüzmeyi nasıl öğrendiğini, daha doğrusu bu insanüstü gücü nasıl elde ettiğini Oogna Mbuti'nin kendisi bile bilmiyordu. Çocukken göl kıyısında balık avladığı

sırada suya düşmüş, ama başkaları gibi boğulmamış, kol-
larını, bacaklarını oynatarak hayatta kalmayı nasılsa ba-
şarabilmişti. Pek hoşlanmıştı bundan. Ertesi gün, yine
yapayalnız, suya girmiş, balıklar gibi yüzebildiğini büyük
bir şaşkınlıkla görmüştü.

On dört yaşına gelinceye kadar bunu kimseye söyle-
medi, gizini kimseyle paylaşmadı.

* * *

Yörenin en kalabalık köyü “bir gün ışığı ötede”ydi.
Orada yaşayan Djumbata (Aslan Yelesi), bütün bölgenin
hükümdarıydı. Gücünü, bir gece öldürdüğü aslanın ka-
nıyla yıkanırken onu aydınlatan dolunaydan almıştı. Sö-
zü yasaydı. Acımasızdı. Ne zaman gökte bir yıldız kaysa,
hemen birinin boynunu vurdurturdu. “Gökyüzü bize
kurban vermemizi bildiriyor,” derdi.

Çevre köyleri haraca bağlamıştı. Bir ay ölüp de yeni
bir ay doğduğunda, bu mutlu olayı kutlamak için düzen-
lenen şenlik sırasında, çevreden ona yemişler, yeni vurul-
muş hayvanlar, postlar getirilirdi. Bunu aksatan köyleri
Djumbata’nın küçük savaşı ordusu ateşe verirdi.

Ayrıca, her üç ay doğumunda bir, özel bir armağan
alırdı Djumbata. Köyler birer genç kız verirdi ona.

Djumbata eşlerinin sayısını kendisi de bilmiyordu.
Dört yüzü aşkın karısı, çoğu bebekken ölmüş bine yakın
çocuğu olduğu sanılıyordu.

* * *

Oogna Mbuti’nin insanüstü yeteneği on dört yaşına
geldiğinde anlaşıldı. Köyün ihtiyarlarından biri, göl kıyı-
sındaki bodur ağaçlardan birinin gölgesinde uzanmış ya-
tarken suda alışılmadık şırıltılar duydu. Ayağa kalkıp göle

bakınca, şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı. O güne kadar görmediği irilikte bir balık yüzüyordu suda. Korkuyla kıyıya indi. Yüzenin balık değil, bir insan olduğunu anlayınca, titreyen bacaklarıyla yere çömeldi. Oracığa yığıldı.

Oogna Mbuti gölden çıktı, ihtiyarı kendine getirmeye çalıştı. Çalı dikenleriyle dilini çizdi. Sonra sırtına aldı onu, köye götürdü.

İhtiyar ertesi sabaha kadar uyudu. Uyanınca kulübesinin önüne çıktı. Köy halkını çağırdı. Şunları söyledi sonra:

“Sizi büyük bir felaketten kurtardım. Bilgeliğim olmasaydı, kısa sürede açlıktan, susuzluktan kırılacak, kendimize dağların ötesinde yeni bir yurt arayacaktık.

Dün göl kıyısında otururken Gtena'yı gördüm. Bir *oogna mbuti* gibi suya bırakmıştı kendini. Dalıyor, çıkıyor, çırpınıyordu. Bir ara yeniden dibe daldı. O sırada göl suyunun azaldığını, indiğini fark ettim. Su beş parmak kadar inince Gtena yüze çıktı. Elinde koca bir tıkaç vardı. Hemen anladım. Gölün dibindeki tıkaçı çıkarmıştı. Sular dipten akıp gidecek, gölün suyu tükenecekti. ‘Hemen o tıkaçı yerine tak!’ diye bağırdım. Gtena suya daldı yine. Tıkaçı yerine taktı. Göl kurumaktan kurtuldu.”

Böyle bir şey olmamıştı elbet. İhtiyar, bir insanı suda balık gibi yüzerken gördüğünde duyduğu korkuyla ne sanrılar, ne karabasanlar yaşamıştı kim bilir.

Köye bir sessizlik çöktü.

Bir başka ihtiyar konuştu sonra:

“Böyle bir şey olamaz. Sen gündüz düşü görmüşsün. İnsan balık mıdır ki, yüzsün! Balıklar nasıl insan gibi yürüyemezse, insanlar da balık gibi yüzemez!”

Gtena, “Ben balık gibi yüzerim,” dedi.

Kendisine inanmayan köylülere baktı bir süre.

Sonra, “Gelin,” dedi. Göle doğru yürümeye başladı.

Bütün köy halkı onu izledi. Göl kıyısına vardılar. Gtena suya girdi. Herkesin korku dolu bakışları içinde çırpıntılara bıraktı kendini.

"Yüzüyor! Balık gibi yüzüyor! Oogna Mbuti! İnsan değil o! Bizden biri değil!"

Gtena açıldı, açıldı sonra dibe daldı.

Kadınlardan biri çığlığı bastı: "Tıkacı! Tıkacı çıkarmak!"

Herkes bir ağızdan, "Tıkacı çıkarma!" diye bağırdı.

Biraz sonra Gtena göründü suyun yüzünde.

"Tıkacı çıkarma! Tıkacı çıkarma! Oogna Mbuti! Tıkacı çıkarma! Ne istersen yaparız!"

Gtena yüzerek karaya çıktı. Hemen çevresini sardılar onun. Birkaç kadın ayaklarına kapandı.

"Oogna Mbuti! Tıkacı çıkarma! Hepimiz açlıktan, susuzluktan ölürüz! Yiyecek balığı, içecek suyu nereden buluruz!"

Gtena, yeni adıyla Oogna Mbuti, güneşin sunduğu bu eşsiz olanağı değerlendirdi.

"Korkmayın," dedi. "Tıkacı yerinde duruyor. Ben çıkarmadığım sürece de gölün suyu akıp gitmez."

Oogna Mbuti'yi omuzlara alarak köye götürdüler. Orada yeni giysiler giydirdiler ona. Önüne balıklar, yemişler koydular. Köyün en güzel kızını yıkadılar, boyadılar, süslediler, bu insanüstü varlığa eş olarak sundular.

* * *

Haber kısa sürede öteki köylere yayıldı. Her yerden armağanlar yağmaya başladı Oogna Mbuti'ye. O yarı tanrıydı artık. Hoş tutulması gereken bir güç. Öfkeye kapılır, gölün tıkacını çıkarırsa bütün yöre yok olurdu.

Oogna Mbuti'nin hünerini Djumbata da duydu. Silahşörlerini topladı hemen. Köyün bilgesini de çağırdı.

Kendi çıkarı için delikanlıyı hemen ortadan kaldırması gerekiyordu.

Adamlarına buyruğu verdi:

“Öldürün!”

Köyün bilgesi karşı çıktı hemen.

“Ne yapıyorsun?” dedi. “Oogna Mbuti artık tıkaçla bütünleşmiş. Onu öldürürseniz tıkaç yerinden fırlar. Göl bir gecede kurur.”

“Bir şey olmaz,” dedi Djumbata.

Bilge, “Çocuklarımız da açlıktan, susuzluktan kırılır,” dedi.

Silahşörlerin çocuklarını pek düşündükleri yoktu aslında. Kendi başlarına geleceklerden korkuyorlardı. Bir Djumbata’ya, bir bilgeye baktılar.

“Öldürün!” dedi Djumbata.

Bilge, Djumbata’yı gösterdi silahşörlere: “Öldürün!”

* * *

Djumbata’nın ölüm haberini sanki kayan yıldızlar taşıdı köylere. Yörede ne kadar insan varsa Oogna Mbuti’nin köyüne aktı. O güne kadar görülmemiş bir kalabalık birikti göl kıyısında.

Oogna Mbuti, herkesin gözü önünde bir daha girdi göle. Karanlık çökünceye kadar da sudan çıkmadı. Yüzdü, yüzdü. O arada kıyıda ateşler yakıldı, bilinen bilinmeyen bütün tanrılara yakarıldı, şarkılar söylendi. Hem Djumbata’nın ölümü hem Oogna Mbuti’nin yeni hükümdarlığı kutlandı.

Ertesi gün çevre köylerin bilgeleriyle bir toplantı yaptı Oogna Mbuti.

“Her yeni ayın doğuşunun ertesi günü buraya geleceksiniz,” dedi. “Her köyden bir bilge gelecek. Her bilge de yanında bir delikanlı getirecek. Kararları birlikte alacağız.”

Elbette demokrasi kavramı da, sözcüğü de bilinmiyordu o sıralarda. Bu alışılmadık yönetim biçimi büyük bir şaşkınlığa yol açtı.

Oogna Mbuti'yi elinde tıkaçla gören ihtiyar, "Nasıl olacak bu?" diye sordu. "Bizi sen yönetmeyecek misin?"

"Ben başkanınız olacağım," dedi Oogna Mbuti. "Birlikte aldığımız kararların uygulanmasını sağlayacağım." Yine de bir açık kapı bıraktı: "Ama göl kıyısında yaşayanların çıkarlarına aykırı bir karar alınmayacak."

Kimse bunun ölçüsünü sormaya cesaret edemedi.

Bir süre sonra ilk toplantı yapıldı. Her köyden yaşlı bir bilgeyle bir delikanlı katıldı toplantıya. Yörenin bütün yaşam biçimini değiştirecek kararlar alındı.

Her köy kendi kendini yönetecekti. Bilgeler köylerinin başkanı, yanlarında getirdikleri delikanlılar da yardımcıları olacaktı. Küçük suçları onlar cezalandıracaktı. Adam öldürmelerde verilecek cezaları büyük ortak kurul saptayacaktı.

Başka yörelerle ilişkileri yine büyük ortak kurul düzenleyecekti.

Her köyde artık balığa çıkamayacak kadar yaşlı erkeklerle, tutulan balıkları pişiremeyecek kadar yaşlı kadınların barınabileceği büyük birer kulübe yapılacaktı.

Erkekler artık iki eşten fazlasını alamayacaktı.

Oogna Mbuti dışında hiç kimse göle giremeyecekti.

* * *

Oogna Mbuti yöreyi uzun süre yönetti – üç yüz otuz ay doğumu boyunca. Bu süre içinde kimseye haksızlık edilmedi, kimsenin canı alınmadı, malına el konulmadı. Küçükler sevildi; gençlere yönetimde sorumluluklar, yetkiler verildi; yaşlılar sayıldı, korundu, bakıldı. Belki dünya tarihi boyunca yaşanan en uzun süreli huzur dönemiydi bu.

Sözü edilebilecek bir tek olay oldu. Oogna Mbuti'nin yönetiminin sekizinci ay doğumunda aynı köyden bir delikanlı, yasayı çiğneyerek göle girdi. Ama cezalandırılmasına bile gerek kalmadı; delikanlı boğularak öldü. Bu olay da, Oogna Mbuti'nin olağanüstü gücünü bir daha kanıtladı.

Oogna Mbuti kırk iki yaşındayken bütün köylere haber saldı bir gün. Her köyden seçilecek onar kişinin bir sonraki ay doğumunda, Tsumuna Oreta Khumbaja (Düşlerden Geçen Timsah) akşamında kendi köyüne gelmesini istedi.

O akşam bini aşkın kişiye görkemli bir şölen verildi. Şölenin sonunda Oogna Mbuti arkasındaki ağaca tırmandı, çatalına oturarak kısa bir konuşma yaptı:

"Göl bana yaşlandığımı bildiriyor. Beni kendine çağırıyor, kendine katmak istiyor. Ay yerini güneşe bırakırken onun çağrısına uyacağım. Siz de benimle gelip tanışım olacaksınız."

Uzun bir sessizlik oldu.

Konuşmasını, "Bundan böyle kimse gölün tıkaçı için korkmasın," diye sürdürdü Oogna Mbuti. "Ben göle karışınca tıkaçın üstüne yatacağım. Balıklar da benim üstüme derinliklerin taşlarını, kumlarını taşıyacak. Ondan sonra hiçbir canlı tıkaçın nerede olduğunu anlayamayacak. Hiçbir canlı gölün suyunu azaltamayacak."

Yok olma, sıradan bir olaydı. Yine de bir hüznün kapladı köyü.

Bir delikanlı, neden sonra, "Bizi kim yönetecek?" diye sordu.

"Kendiniz," dedi Oogna Mbuti. "Zaten sizi ben yönetmiyordum ki. Kendiniz yönetiyordunuz. Yönetimde uyum sağlasın diye yarın toplanır, kendinize bir Tpumı seçersiniz."

Sustu. Ay göğün aydınlığına karışıp yok oluncaya kadar kimse konuşmadı. Güneş ışıktan oklarını yollamaya

başlayınca kalktılar, göl kıyısına gittiler sessizce. Oogna Mbuti çırılçıplak soyundu. Suyu yürüdü. Sessizce ilerledi. Su göğsüne gelince döndü, arkasına baktı bir an. Sonra yürümeyi sürdürdü. Göle karıştı. Yok oldu.

Akşama kadar orada bekledi herkes. Gökte ay belirince köye döndüler. Sessizce oturup yemek yediler.

Sessizliği köyün delisinin tutturduğu bir türkü bozdu:

Oogna Mbuti gölün üstünde yüzerdi
Tbumjadara onu kendine kattı şimdi
Oogna Mbuti toprağı değiştirdi
Ama suyun değişmemesi için suya gitti
Oogna Mbuti artık gölün dibinde yatıyor
O da Tbumjadara oldu; ama su yüzüne çıkamayacak
Belki biz uyurken çıkacak geceleri
Esintiye karışıp saçlarımızı okşayacak.

DÖRDÜNCÜ PİRAMİT

Firavun Thesmosilis, iki elçisinin ellerini ayaklarını bağlatmış, boyunlarına büyük birer sadak taşı bağlatarak onları Nil Irmağı'na attırmıştı.

Elçilerin suçu, Babil'den savaş haberi getirmektir.

Babil Kralı Arshanapal, Mısır'la on iki yıldır süren barışı bozmaya kararlıydı. Mısır elçileri bunu Babil ordusunun komutanından öğrenmişlerdi.

Yıllardır dost oldukları komutan, evinin bahçesinde bir küçük fıçı üzüm şirasını birlikte devirdikten sonra, "İkinizi de özleyeceğim," demişti ansızın.

"Neden?"

Komutan, şıranın etkisiyle, "Artık düşman olacağız da ondan," demişti.

"Neden düşman olalım?"

"Askerlerim silah kuşanmaya başladılar bile."

Sonra ansızın susmuştu.

Yaptığı büyük yanlışın farkına varmıştı. Devlet gizini açıklamak, başka ülkelerde olduğu gibi, Babil'de de en büyük suçtu.

Komutan işlediği suçu içine sindiremedi, sabaha karşı kendini bahçesindeki meşe ağacına astı.

Ama elçiler bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi. Hemen Mısır'ın yolunu tutmuşlardı o gece.

Firavun Thesmosilis, Babil'in savaş hazırlığı içinde olduğu söylendiğinde inanılmaz ölçüde öfkelen-di.

“Amacınız nedir?” diye bağırdı elçilerine. “İki ülke-nin arasını açmakla elinize ne geçecek?”

Sonra Nil'deki timsahlara attırdı onları.

* * *

Elçilerin haklı oldukları kısa süre sonra anlaşılacaktı.

Savaş uzun sürmedi. Babilliler Mısır ordusunu kısa sürede dize getirdiler. Babil Kralı Arshanapal, yanında oğlu Sarphansal'la birlikte Firavun Thesmosilis'in sarayı-na girdi.

Firavun taht salonunun kapısında karşıladı onları.

Sessizce içeri aldı iki Babilliyi. Öteki yöneticiler, ko-mutanlar, askerler dışarıda bırakıldı. Üçü salona kapan-dılar. Barış koşulları konuşulacaktı besbelli. İki saat kadar sonra kapı açıldığında tek kişi çıktı içeriden: Sarphansal. Yerde, tahtın önünde ise Thesmosilis ile Arshanapal'ın ölüleri yatıyordu. Yanlarında kanlı bir hançer vardı.

İçeride ne olduğu bugüne kadar tam anlaşılmış de-ğildir.

1927'de Alman Profesör Karl M. Schuster'in Ham-seida kazılarında çıkardığı tablette Sarphansal'ın Thes-mosilis'le birlikte öz babasını da öldürdüğüne ilişkin ip-uçları bulunmuş ama olayın nedenine ilişkin bir açıkla-maya rastlanmamıştır.

Yorumlar arasında biri ağırlık kazanmıştır:

Sarphansal, Thesmosilis ile Arshanapal'ın üstünde an-laştıkları barış koşullarını kabul etmemiş, çıkan tartışma-da öfkesine engel olamayarak babasıyla firavunu öldür-müştü.

Bu, kendisine Babil tahtına çıkmak için de olanak sağ-lamıştı.

Yorumun tartışılan yanı, Sarphansal'ın kişiliğiyle ilgilidir. Prens, kral olmak için öz babasını öldürecek kadar hırslı bir delikanlı olsaydı, savaştan sonra hemen ülkesine dönmez, Mısır'ı da egemenliği altına alırdı. Ayrıca, tahtta kaldığı otuz iki yıl boyunca hem kendi ulusunun hem komşu ulusların saygısını, güvenini kazanacak kadar insan haklarına saygılı, barışçıl bir yönetim gösteremezdi.

İki ölümün nedeni tarihin karanlıklarında kalmıştır.

* * *

Babil ordusunun çekilmesiyle, Mısır tahtına Thesmosilis'in on altı yaşındaki oğlu Putnamses geçti.

Yeni firavunun ilk buyruğu, babası için bir piramit yapılması oldu.

Dördüncü piramit olacaktı bu. Daha önceki üç piramidin kesiştiği noktada, tam ortada yer alacaktı.

"Babamla birlikte Babil kralı da oraya yerleştirilecek," dedi Putnamses.

Bilginler, yaşlılar karşı çıktılar buna. Bir Babillinin sonsuza kadar Mısır topraklarında "yaşamayı" kabul edilebilir bir şey değildi.

Putnamses diretti. Ne de olsa tanrılarının temsilcisiydi o. Söylediği yapılacaktı.

Piramide iki hükümdarın yanı sıra bir başka varlık daha yerleştirilecekti:

Thesmosilis'in kedisi Phuna.

Ama Phuna ortalarda yoktu.

* * *

Habra ile Cena bir ay önce evlenmişlerdi. Sarayda ahçı yamaklığı yapıyordu Habra. Cena ahçının kızıydı. Evlenmeden önce birbirlerini hiç görmemişlerdi. Yama-

ğını çok seven ahçı, delikanlının kızını mutlu edeceğine inanıyordu.

Öneri de ondan gelmişti zaten: "Kızım ile evlenir misin?"

Ahçının evinde oturuyorlardı şimdi. Ahçı sürekli sarayda kalıyordu. Firavunun canı ne zaman neyi çeker, bilinmezdi.

Habra ile Cena birbirlerini çok sevdiler. Ortak özellikleri olduğunu da keşfettiler kısa sürede. Bu özelliklerin belki de başında gelen, tapınmanın ötesinde bir kedi sevgisiydi.

Dört kedileri vardı.

Thesmosilis'in ölümünden sonra bu sayı beşe çıktı.

Phuna, sahibini yitirince saraydan dışarı atmıştı kendini. Sezgileri ahçının evine sürükledi onu. Yaltaklanması, sevimlilik gösterilerine başvurması hiç gerekmedi. Genç evliler Phuna'yı hemen bahçeye aldılar.

* * *

Firavun Putnamses iki konuyla ilgileniyordu sadece: Piramidin yapılması ile Phuna'nın bulunması.

Piramit inanılmaz bir hızla tamamlandı. Yapımı, iki ay gibi bir sürede bitti. Keops'un güneyinde dev bir anıt olarak yükseldi.

Ama kedi bir türlü bulunamıyordu.

Putnamses her sabah, "Babamı Phuna'sız göndere-mem!" diye bağırarak kalkıyordu yatağından. Bütün gün öfkeyle soluyordu. Sarayda kim varsa, işini gücünü bırakıp kedi aramaya çıkıyordu.

Phuna'nın nerede olduğunu bilen tek kişi vardı: Habra.

Bahçelerine gelen kedinin Phuna olduğunun farkındaydı delikanlı. Ama iki nedenle bunu açıklayamıyordu.

Birinci neden, kediyi sevmesiydi elbet. Ondan ayrılmamanın kendisi kadar Cena'yı da üzeceğini biliyordu.

İkinci neden, korkuydu. Phuna'nın kendilerinde olduğunu açıklarsa, firavun onları yaşatmazdı.

Cena pek öyle düşünmüyordu.

"Bize bu sabah geldiğini söylesek," dedi, "belki o zaman firavun bizi ödüllendirir."

"Putnamses bütün tanrıların çılgınlıklarını kendinde toplamış biri," dedi Habra. "Ne yapacağı belli olmaz. Evet, ödüllendirebilir de. Ama büyük olasılıkla öfkесinin kurbanı oluruz. Yitirilen zamanın acısını bizden çıkarır."

Kuyruğunu yalayan kediye baktı.

"Sen bundan vazgeçebilecek misin, Cena?"

* * *

Ama Phuna bulunacaktı. Sarayın okçularından biri onu evin bahçesinde gördü.

Bir saat sonra kediyle birlikte Habra ile Cena da firavunun karşısındaydı.

Gülüyordu Putnamses. Kahkahalar atıyordu.

"Üçü de diri diri piramide yerleştirilecek!" diye bağırıyordu keyifle.

Kimse ağzını açıp bir şey söyleyemedi.

Cena'nın babası bile.

Ne yapsa firavunun kararını değiştiremeyeceğini biliyordu.

Sadece başrahip, "Tanrıları öfkelendirebilir bu," diyecek oldu.

On altı yaşındaki firavun, çocukluğun, ilkgençliğin ötesinde bir güçle tahtından fırlayıp hançerini boğazına sapladı başrahibin.

"Timsahlara atın. Ölüsü bile Karfan'da dirilemesin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonra yine kahkahalar atmaya başladı.

* * *

Thesmosilis, Arshanapal, Phuna, Habra, Cena dördüncü piramide yerleştirildiler. Uzun ama sessiz bir törenden sonra çıkışlar kapatıldı, sıvandı.

O akşam, gün boyu süren sessizliğini yeniden bozdu firavun. Durup dururken gülmeye başladı. Gülmeler kahkahaya dönüştü sonra, bütün gece kesilmedi.

Saraydakiler, Putnamses'in dengesiz biri olduğundan kuşkuluydu zaten. Bu kuşkuları kısa sürede silindi. Artık biliyorlardı: Gerçekten dengesizdi firavun. Tanrılar, Mısır ulusunun işlemiş olduğu kim bilir hangi suçu cezalandırıyordu şimdi.

O ceza birdenbire Putnamses'e yöneldi bir akşam. Firavun yemekten sonra çılgınlık atarak kıvranmaya başladı. Ağzından köpükler saçarak can verdi.

Ahçının yemeğe kattığı zehirle.

Yaşlı adam kızıyla damadının öcünü almıştı.

Firavunun ölüm haberini alınca gülümsedi, hançerini çıkarıp kendi boğazını kesti.

* * *

Tahta Putnamses'in amcası Shapursis geçti.

Yeni firavun ilk buyruğunu verdi. "Tanrıların bile istemediği bu çılgını Nil'e atın," dedi.

Ne kadar çılgın olursa olsun, bir firavunun timsahlara sunulması yakışık alır mıydı?

"Atılacak," dedi Shapursis.

Sonra ikinci buyruğunu bildirdi:

"Piramit yıkılacak."

Ya içindekiler?

“Piramit yıkılacak. Yok edilecek. Kral Arshanapal Babil’e gönderilecek. Ötekiler yakılacak. Dumanlar tanrılara daha tez ulaşmalarını sağlar.”

İki ayda yapılan piramit beş günde yıkıldı. Yine üç piramit kaldı kumlar üstünde.

O arada ilginç bir şey oldu: Dört insanın ölüsü çıkarıldı; ama kedinin ölüsü bulunamadı.

Yeni firavun, Phuna’nın bir heykelini yaptırıp sarayın kapısına koydurdu.

Bu olaydan sonra da kediler, Mısır’da kutsal varlıklar olarak görülmeye başlandı.

KANLA YIKANAN ÖLÜ

Atanqui Paquessanitulo üç yüz yirmi dört basamağı çıkıp tahta oturduğunda kırk yedi yaşındaydı. O güne kadar Mayaları yöneten en yaşlı hükümdar olacaktı. Danışmanı bir yana bırakılırsa, yöneticilerinin hepsi kendisinden gençti.

Bhatzapu Tapınağı'ndaki törende Başrahip Xhalanpu bunu hatırlatmıştı kendisine. "Yaşlısın," demişti. "Bilge olmak zorundasın. Bilgeliğin tek koşulu var: Dünü yanında yaşayacaksın; ama dünü yanına taşımayacaksın. Hükümdarsın şimdi. Hükümdarlığın da tek koşulu var: Ülkeneye her sabah güneşi getireceksin. Güneşi getirmek için her gece kendi kanınla yıkanacaksın."

Atanqui bu sözlerden pek bir anlam çıkaramamıştı ama usulca baş sallamıştı yine de.

Şimdi üç yüz yirmi dördüncü basamağa açılan geniş eşikte otururken başrahibin son cümlesini düşünüyordu: "Her gece kendi kanınla yıkanacaksın."

Bugüne kadar kendi kanıyla hiç yıkanmamıştı; ama yine de her sabah ülkeye güneş geliyordu.

* * *

Copangua, yağmur dışında, Maya ülkesinin suyunu

sağlayan tek kaynaktı. Yıl boyunca akan ırmak, bu yüzden kutsal sayılırdı. Çok uzaklardaki Hutchapa Dağı'ndan doğup Tipoxhapi'lerin topraklarından geçerek geliyordu ülkeye.

Bir sabah ırmak suyunun azaldığını fark etti Mayalar. Önce önemsemediler bunu. Ama akşama doğru daha da azaldığını, geceleyin de neredeyse bütün bütüne kesildiğini görünce durumu başrahibe bildirdiler.

Xhalanpu, bunu tanrıların bir uyarısı olarak nitelendirdi. Dokuz yaşında bir kız kurban edildi hemen; kanı ırmağın cılız sularına döküldü.

Ama ertesi gün bütün bütüne akmaz oldu Copangua. Atanqui beş kişilik bir izci topluluğunu ırmak boyunca kuzeye gönderdi.

Üç gün sonra döndü izciler.

Tipoxhapi'ler dev bir set kurmuşlar, ırmağın akış yönünü değiştirmişlerdi. Copangua güneye değil, bulduğu çukurlardan geçerek doğuya akıyordu artık.

Atanqui öfkelenmişti. Ordunun hazırlanmasını buyurdu hemen.

Başrahip, "Önce kendilerini uyaralım, seti kaldırsınlar," dese de Atanqui'yi yatıştıramadı.

* * *

Maya ordusu iki gün içinde yerle bir etti Tipoxhapi ülkesini. Bütün erkekler öldürüldü. Kadınlar da.

Sadece elli dokuz genç kız sağ bırakıldı. Onlar da Bhatzapu Tapınağı'na götürüldü. Atanqui ile başrahibin ortak kararıyla, her gün iki kızın tanrılara kurban edilmesi kararlaştırıldı.

Biri dışında.

Iguanila, kısa savaşta öldürülen Tipoxhapi hükümdarının kız kardeşiydi. On dört yaşındaydı. Mayaların o

güne kadar görmediği güzellikteydi. Tanrıların sunduğu ayrıcalıkla, beline kadar inen sapsarı saçlara sahipti. Teni de Hutchapa Dağı'nın doruğu kadar beyazdı. Omzuna beyaz bir kelebek konsa, yanmış bir kütük kadar siyah kalırdı.

Atanqui onu sarayına götürüp kendine eş yaptı.

* * *

Güneşler, aylar geçti. Kim bilir kaçınıcı ay doğumunda bir gece Iguanila da doğum yaptı. Bir erkek çocuk sundu Atanqui'ye. Bebeğe büyükbabasının adı, Atahuac, verildi. Ertesi gün tanrılara üç genç kız kurban edildi. Bu mutlu olay en usta yazıcılar tarafından tapınağın duvarlarına işlendi.

Ülkede herkes bebeğin uğur getireceğine, bir süredir baş gösteren kuraklığın sona ereceğine inanıyordu. Ama daha da yaman parladı güneş, Capangua bütün bütüne akmaz oldu. Yönü değiştirilmemişti. Düpedüz kuruyup gitti. Irmak yatağı çakıllı yola dönüştü.

Zamanla herkes bebeğin uğursuzluk getirdiğine inanmaya başladı. O kurban edilirse Capangua yeniden akmaya başlar, ağaç dalları yapraklanır, ekinler yeşerirdi.

Ne yapılması gerektiğini Xhalanpu'ya sordu Atanqui.

"Çözüm sende," dedi başrahip. "Hükümdar olduğun gün söylemiştim: Ülkene her sabah güneşi getireceksin. Güneşi getirmek için her gece kendi kanınla yıkanacaksın."

Atanqui öfkelenildi.

"Hangi güneşten söz ediyorsun? Güneş hep tepemizde. Yağmur nasıl gelecek, onu söyle!"

"Her gece kendi kanınla yıkandın mı?"

"Bunamışsın sen! Ne demek her gece? Bir gece kendi kanımla yıkansam zaten ertesi gün yokum!"

“Kan sadece bedendeki damarlardan akmaz. Düşüncelerin de damarları vardır.”

“İyice saçmaladın. Bu yüzden tanrıların gazabına uğruyoruz. Belki senin kendi kanında yıkanman gerek.”

Buyruk verdi. Xhalanpu tapınağın önünde kurban edildi. Ölü bedeni de kendi kanıyla yıkandı.

* * *

Ertesi sabah gündüz sanki geceye dönüştü. Kara bulutlar kapladı gökyüzünü. Sağanak başladı. Akşamüstü de Copangua gürül gürül akar oldu.

Geceleyin bir düş gördü Atanqui.

Xhalanpu yağmurun altında dimdik duruyordu. Tepeden tırnağa kan içindeydi. Yağmur kanı söküp atmıyordu teninden. Sanki daha da çoğaltıyordu. Damlalar bedenine değdikçe kırmızıya dönüşüyordu.

Yer, küçük bir kan gölüne dönüştü kısa sürede.

Atanqui kendini gördü. Kendi başını.

Xhalanpu'nun ellerinde.

Başrahip, gülümseyerek, “Ben sana kendi kanında yıkanmanı söylemişim,” dedi. “Kendin yapmadın bunu. Deniz ötesinden gelenler yapacak.”

* * *

Uyanınca, düşünüyeni yeni başrahibe, genç Praxpha'ya anlattı Atanqui. Yorumlamasını istedi.

Praxpha, “Sen zaten her gece kendi kanında yıkanıyorsun,” dedi. “Gece boyunca düşünüyorsun. Düşünmek, kanamaktır. Sadece bedenden dışarı akamaz kan. İnsanın kendi içine de akar. Deniz ötesinden gelenleri önemseme. Beş kayık çıkar. Gelen varsa suda karşılaşınlar. Onları yok etsinler. İki gündür yağan yağmur havadaki, topraktaki bütün kötülükleri silecek. Korkma.”

Hemen beş kayak hazırlattı Atanqui. Altmış yiğidini denize salarken, “Gördüğünüz tekneyi batıracaksınız!” buyruğunu verdi.

* * *

Portekizli Kaptan Vieira üç kalyona komuta ediyordu. Dört hafta önce ülkelerinden yelken açmışlardı. Güneşin battığı yöne.

Yıldız-bakıcılar o yönde başka ülkeler, zengin kaynaklar olduğunu söylemişlerdi.

Ama dört hafta boyunca sudan başka bir şey görememişti denizciler. Kaptan Vieira beşinci haftanın ilk sabahında dönmeye karar verdi. Umudunu kesmişti artık. Güneşin battığı yönde kara yoktu.

Yardımcısını çağırdı yanına. “Dönüyoruz,” diye başladı söze. Tam o anda serenin tepesindeki gözcünün çığlığı duyuldu:

“Sancak yönünde kayıklar!”

Kaptan Vieira dürbünüyle baktı.

Beş kayak belirmişti ufukta.

Yakınlarda kara vardı demek.

Dönüş düşüncesini hemen silip attı kafasından.

* * *

Atanqui öfkeyle bağıırıyordu:

“Nasıl kaçarsınız? Altmış kişisiniz!”

Yosungöz’e döndü:

“Üç kayığı batıramadınız mı?”

Yiğit kayakçıların önderiydi Yosungöz. Bir adı vardı gerçi ama kimse hatırlamıyordu. Belki kendisi bile. Herkes Yosungöz derdi ona.

“Kayık değil, hükümdarım. Dev tekneler. Bizim beş kayak onların tekinin yarısı bile etmez.”

“Sen denizin ortasında karabasan görmüşsün! O kadar büyük tekneyi kim yapabilir!”

Elli dokuz yigidi zindana, Yosungöz’ü sunağa yolladı. Hemen tanrılara kurban edildi Yosungöz.

* * *

Portekizliler “ateş saçan sopalar”la geldiler. Atanqui yurttaşlarına barınaklarından çıkmamalarını buyurdu, eşiyile bebeğini alıp Vieira’nın karşısına dikildi.

Mızrağıyla okyanusu göstererek, “Denize dönün!” diye bağırdı.

Ama Portekizliler onun dilinden anlamıyorlardı.

Atanqui, mızrağını Vieira’ya uzatarak, “Sen,” dedi, “denize dön!”

Mızrağın kaptanlarına yöneltildiğini gören denizciler ateş açtılar hemen. Atanqui kanlar içinde sırtüstü yere yığıldı. Iguanila, bebeği Atahuac’la birlikte ölü bedene kapandı eşinin. Sopaların ateş saçması kesilmedi.

Üç ölünün kanları birbirine karıştı.

Bebeğinin kanıyla, bir bakıma kendi kanıyla yıkandı Atanqui.

Vieria denizcileriyle birlikte tapınağa yöneldi.

O anda korkunç bir deprem başladı. Portekizliler irkildiler. Hiç deprem yaşamamışlardı ülkelerinde. Tanrı’nın bir uyarısı mıydı bu? Vieira, karşılarında yüzlerce yerlinin belirmeye başladığını da görünce durdu, hemen çekilme buyruğu verdi.

* * *

Portekizliler ülkelerine döndüler. Kısa sürede büyük bir donanma hazırlandı, denizaşırı bu yeni topraklardaki zenginlikleri yağma etmek için yola çıkıldı.

Mayaların sonunu hazırlayan bu sefer belki de hiç gerçekleşmeyecekti – Vieira denizdeki o beş kayığı görmeyip de Portekiz'e dönseydi...

ÇİN SEDDİ'NDE BÜYÜK KOŞU

Beyaz Maymun yılının Kasımpatı ayıydı. İmparator Ku-Chien yazlık sarayında danışmanlarını topladı.

“İki oğlumu da son savaşta yitirdim,” dedi. “Tek kızım var şimdi. Li-Hsuo. Bir süre sonra öleceğimi biliyorum. Yerimi alacak bir oğul yok. Söyleyin bana. Kızımı kiminle evlendireyim?”

Danışmanlar susarak önlerine baktılar.

“Söyleyin,” diye yineledi imparator, “kızımı kiminle evlendireyim?”

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda Başdanışman Tsi-Kuen, “Sizin aklınızda kimse var mı?” diye sormaya cesaret etti.

Yine uzun bir sessizlikten sonra, “Var,” dedi imparator. Çayından bir yudum aldı.

“Dört soylu var. Ko-Shuo, Cho-Pu, Shi-Tuo, bir de Shao-Lun.”

“Yüreğiniz kimi istiyor?” diye sordu başdanışman.

“Hiçbirini,” dedi imparator. “Ama başka soylu yok. Geride kalanlar ya benim gibi yaşlı ya da evli, çocuklu. Doğacak torunumun üvey kardeşi olsun istemiyorum. Başka öz kardeşi bile olsun istemiyorum. Ülkenin bütünlüğü için.”

Çaylarından içtiler. Önlerine bakarak sustular.

İmparator, "Ko-Shuo genç, yakışıklı, yiğit biri," dedi. "Ama düşüncesizce davranıyor. Çok çabuk karar veriyor. Kendi bildiğine saplanıp kalıyor. Ülkeyi yönetirken sakıncalar yaratabilir bu... Cho-Pu kardeşimin çocuğu. Kızıyla evlenirse ileride doğacak oğlu özürlü olabilir... Shi-Tuo çok tembel. Bütün gün uyuyor... Shao-Lun ise aşırı şişman. Tahta yakışmaz."

"Yüreğiniz hangisini istiyor?" diye yineledi başdanışman.

"Karar vermek kolay değil," dedi imparator. "Birini seçersem ötekiler gücenebilir. Ölümünden sonra çatışmalar, bölünmeler olur... Siz de düşünün. Yarın gelin."

* * *

Ertesi gün yine toplandılar. Danışmanlardan hiçbiri düşüncesini açıklamaya cesaret edemiyordu. Bu korkaklık ya da çekingenlik imparatoru öfkeliendirdi. Onun öfkesinin aşırı boyutlara uzanacağından korkan başdanışman, "Bir yarışma düzenlesek," dedi.

"Nasıl bir yarışma?" diye sordu imparator.

"Sizin uygun bulacağınız bir yarışma. Kazanan kızınızla evlenir."

İmparator çayını içti. Uzun uzun düşündü. Sonra, "Yarın gelin," dedi.

* * *

O gece karanlıkta uzun uzun Büyük Duvar'a baktı imparator. Çin Seddi'ne. Düşündü. Çay içti. Sonra yine düşündü. Çay içti.

Sonunda gülümsedi.

* * *

İmparator, "Yarışmanın nasıl yapılacağını buldum," dedi danışmanlarına. "Bir koşu düzenlenecek. Büyük Duvar'ın Kargı ucunda başlayacak. Burada sona erecek. Dört soylu yarışmaya katılacak. Koşuyu önde bitiren kızım evlenecek. Sormanız gerekmez. Shao-Lun o şişman gövdesiyle nasıl koşacak? Shi-Tuo koşarken uyuyup kalacak mı? Koşulları siz saptayın. Ama öyle bir düzenleme yapın ki, herkesin şansı eşit olsun. Yarın dört adayı toplayıp koşulları onlarla da tartışın. Karara varın. Sonra gelin."

* * *

İki gün sonra başdanışman yarışma koşulları taslağını sundu imparatora.

Koşu, Büyük Duvar'ın Kargı ucunda başlayacak, bulundukları yerde, yazlık sarayın önünde sona erecekti. Koşunun yaklaşık seksen günde biteceği düşünülüyordu.

Yarışmacılar ilk gün güneş doğarken hep birlikte başlayacaklardı koşmaya. Günbatımında o günün koşusu sona erecekti. Yarışmayı önde götüren koşucu, günbatımında duracak, vardığı yerde sabaha kadar dinlenme olanağını bulacaktı.

Arkasındakiler, onun konakladığı yere kadar varmak zorundaydılar. Geç gelen daha az uyuyacak, daha az dinlenecekti; çünkü ertesi sabah gün doğarken yine hep birlikte koşmaya başlayacaklardı. Bu durum, yarışı önde götürene daha çok dinlenme olanağı yaratıyordu.

Shao-Lun, koşamayacak kadar şişman olduğu için, dört uşak tarafından taşınan bir tahtıranla katılacaktı yarışmaya.

Shi-Tuo ayağının sakat olduğunu ileri sürüp kendisine de bir ayrıcalık tanınmasını istemişti. Uzun tartışmalardan sonra koşuya onun yerine uşaklarından birinin, Cheng-Hao'nun katılması kabul edilmişti.

İmparator, Kara Kelebekler saatine kadar düşündükten sonra yarışma koşullarını onayladı.

Yarışmanın kurallara uygun biçimde yapılmasını sağlamak ve düzeni korumak için saray muhafızlarının komutanıyla on iki atlı görevlendirildi.

Komutan tam yetkiyle donatılmıştı. Kural dışına çıkan yarışmacıyı imparator adına eleyebilecekti.

* * *

Süsen ayının ilk günü güneş doğarken koşu başladı. Herkes büyük yarışmayı Ko-Shuo'nun kazanacağına inanıyordu. Zaten hemen öne düştü Ko-Shuo; gün boyunca arayı açtı. Güneş battığında ikinci Cho-Pu'nun bir buçuk saat önündeydi. Cho-Pu'yu Shi-Tuo'nun uşağı Cheng-Hao izliyordu. En arkada ise dört uşağın taşıdığı Shao-Lun vardı. Tahtıran neredeyse sabaha karşı gelmişti ilk noktaya. Bu, Shao-Lun'un çok az uyuma olanağı bulması anlamına geliyordu aslında. Ama şişman yarışmacının kendisi için sorun değildi bu; bütün gün tahtıravanda zaten uyumuştı. Uşakları ise yarım saat kestirme olanağını ancak bulabildiler. İkinci günün koşusu başladığında ayakta duramayacak kadar bitkindiler.

İkinci gün de aynı sıralamayla bitti. Bu kere tahtıran ertesi sabah güneş doğduktan sonra varabilmişti belirlenen yere. Uşaklar hiç ara vermeden koşuyu sürdürmek zorunda kaldılar.

İlk elenme de o gün oldu.

Yorgunluktan bitkin uşaklardan birinin ayağı bir taşla takıldı. Yere yığıldı uşak. Tahtıran devrilip büyük duvardan aşağı uçtu. Şişman Shao-Lun'la birlikte.

Onun ölüm nedeniyle yarışma dışı kaldığı haberi ulaştırıldı imparatora.

* * *

İlk ay sona erdiğinde Ko-Shuo, ikinci Cheng-Hao'nun bir gün ilerisindeydi. Cheng-Ho'yu iki buçuk gün arayla Cho-Pu izliyordu.

Ama ikinci ayın ortalarında Cheng-Hao, Ko-Shuo'ya yetişti. Günbatımını göğüs göğüse yakaladılar. Cho-Pu üç gün arkadaydı.

O gece yarışmacılar arasında ilk gerilim yaşandı.

Ko-Shuo, Cheng-Hao'nun yakasına sarıldı. "Bana bak, uşak!" diye bağırdı. "Sen neyine güvenerek beni geçmeye yelteniyorsun?"

"Şu anda uşak değilim ben," dedi Cheng-Hao. "Sara-ya döndüğümüzde bana dilediğiniz gibi komut verebilirsiniz. Beni kırbaçlatabilirsiniz. Boynumu vurdurabilirsiniz. Ama bu yarışmada Shi-Tuo'yum. Ona nasıl davranıyorsanız bana da öyle davranmak zorundasınız. Sizinle bir uşak değil, imparatorun seçtiği bir soylu yarışıyor."

Ko-Shuo kılıcına attı elini. Bir an durdu, düşündü. Sonra güldü.

"Nasıl olsa geçemeyeceksin beni," dedi. "Enseni gördüğüm anda bu kılıç kınından çıkar."

Saray muhafızlarının komutanı bileğine yapıştı Ko-Shuo'nun.

"Kınından çıkabilecek on üç kılıç da burada var," dedi. "Şimdi biraz uyuyup dinlenin, efendimiz. Gergin sinirleriniz yatışsın."

* * *

İki gün sonra gece yarısı bir atlı arkalardan haber getirdi. Cho-Pu ansızın yere yığılmış, çığlıklar atarak, çırpınarak ölmüştü. Atlılar önce anlamamışlardı neden öldüğünü. Derken kocaman bir sarı akrep ilişmişti gözlerine. Vurduğu anda insanı Kahverengi Deniz'in diple-
rindeki karanlık ülkeye gönderen o ünlü akrep.

Yarışmacıların sayısı ikiye düşmüştü şimdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artık Ko-Shuo ile tembel Shi-Tuo'nun yerine koşan Cheng-Hao baş baş kalmışlardı.

* * *

Yarışmacılar bitiş yerine yaklaştıkları için saraydakiler artık her gün atlılarla haber alıyorlardı Büyük Duvar'dan.

Shi-Tuo burnundan soluyordu.

"Alçak uşak," diye homurdanıyordu boyuna. "Yarışma bitince ben sana ne yapacağımı bilirim. İki aydır arayı açamadın."

* * *

Ama asıl öfkelenen Ko-Shuo'ydu. Bir uşak parçasının kendisine kafa tutmasına hem akıl erdiremiyor hem içerliyordu. Kesin kararını vermişti. Yarışmayı kazanmazsa Cheng-Ho'nun başını bedeninden ayıracaktı.

Öfkesi, hırısı koşmasını da etkiliyordu. Uzun süre Cheng-Ho'yla baş baş götürdüğü yarışmada yarım gün geride kalmıştı şimdi. Üstelik koşunun bitmesine yaklaşık iki gün kala.

Arayı kapatması olanaksız gibiydi.

Hem tahtı elinden kaçıracağına içerliyor hem de ülkenin Shi-Tuo gibi bir uyuşuğun yönetimine bırakılacağına üzülyordu.

* * *

Yazlık saraya ulaşılmasına bir gün kala beklenmedik bir şey oldu.

Cheng-Ho günbatımında mola vermiş, yemeğini yedikten sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Bir tekmeyle uyandı.

Kendisine vuran, efendisiydi. Shi-Tuo, atına atlayıp gelmişti saraydan.

“Kalk!” diye bağırdı uşağına. “Son gün ben koşacağım. Ko-Shuo artık nasıl olsa geçemez beni. Çok arkalar da kaldı. Buraya gelince uyuyup dinlenecek zamanı yok. O bitkinlikle koşamaz bile. Saray kapısına ben varacağım.”

Bir şey söyleyemedi Cheng-Ho. Karanlıkta bir yere kıvrıldı.

Ko-Shuo gün doğarken varabildi mola yerine. Öfke-den titreyerek, soluk soluğa kılıcını kınından sıyırdı, yerde yatan gölgenin başını bedeninden ayırdı.

Hemen arkasından gelen saray muhafızları, komutanlarının buyruğuyla Ko-Shuo'ya saldırdılar. Kısa süren bir çarpışmadan sonra onu öldürdüler.

Olayı karanlıktaki köşesinden seyreden Cheng-Ho'nun korkudan dili tutulmuştu sanki. Uzun süre ağzını açıp bir şey söyleyemedi.

Sonunda, “Şimdi ne yapacağım ben?” diye bağırdı.

Saray muhafızlarının komutanı şaşkınlıkla baktı ona. Sonra yerdeki cansız bedenlere.

Öülerin iki soylu oldukları anlaşıldı.

“Ne yapacağım?” diye yineledi uşak.

“Koşuyu tamamlayacaksın,” dedi komutan.

* * *

Ertesi gün Zambak Çiçeği saatinde saray kapısına vardı Cheng-Ho.

Yarışmayı kazanmıştı gerçi ama ödülü kim alacaktı? İmparatorun ölümünden sonra tahta kim geçecekti?

İmparator hiç düşünmedi bile.

“Sen geçeceksin,” dedi uşağa. “Shi-Tuo adına yarış-

tın. Ama o öldüğüne göre yarışı kazanan sensin. Benden sonra ülkeyi sen yöneteceksin.”

* * *

Çin’de yaklaşık beş yüz yıl egemenlik kuracak olan Cheng Hanedanı böyle başladı.

“SEN DE Mİ, BRUTUS?”

Roma İmparatoru Julius Caesar, mayıs ortasında Senato’da bıçaklanarak öldürülmüştü. Kendisine son darbeyi indiren Brutus’a bakarak, “Sen de mi, Brutus? Öyleyse öl, Caesar,” diyerek can vermişti.

Tarihler böyle yazar. Temel kaynak, gariptir, Roma tarihçileri değil, İngiliz oyun yazarı William Shakespeare’dir. *Julius Caesar* oyunundaki sahne, sanki gerçekmiş gibi kabullenilmiştir.

Oysa gerçek bambaşkaydı.

* * *

Julius Caesar’ın kendisine önerilen tacı üç kere geri çevirdiği, sonunda yaşam boyu imparatorluğu kabullendiği doğrudur.

Kısa sürede halkının da, senatörlerin de saygısını, sevgisini yitirdi imparator. Devlet işleriyle ilgilenmiyordu. Başka topraklara sefer önerilerine ise hiç sıcak bakmıyordu. Orduyu bütün bütüne unutmuştu. Hazinesinin “içler acısı” olmasına üç-beş adım kalmıştı.

Daha da kötüsü, ülkeyi suskunluk sarmaya başlamıştı.

* * *

En yaşlı, en deneyimli senatör, Tullius, bir akşam üç arkadaşını çağırdı evine. Aurelius ile Avrilius'un yanı sıra Julius Caesar'ın en güvendiği kişiyi, can dostu saydığı Brutus'u.

"Bu durumun böyle sürüp gitmesine seyirci kalamayız," dedi Tullius.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Sanırım Caesar hasta," dedi Brutus.

Tullius, "Onun hastalığı önemli değil," dedi. "Asıl sorun, Roma'nın hastalanması. Caesar ölürse bir başka Caesar bulunur. Ama Roma ölürse?.. Roma'dan başka Roma var mı?"

Sustular. Uzun süre.

Sonunda Brutus bozdu sessizliği:

"Çözüm nedir?"

Hiç duraksamadan, "Caesar çekilmeli," dedi Tullius.

"Çekilmez," dedi Avrilius.

Tullius, Brutus'a baktı:

"Sen konuşursan belki."

"Sanmam," dedi Brutus. "İmparatorluk tacını bırakmaz. Yıllardır istiyordu bunu. Üç kere geri çevirdi gerçi. Ama biliyordu üsteleyeceğimizi. Artık başından çıkar-maz onu. Caesar'ı tacından ancak ölüm ayırır."

"Öyle olacak," dedi Tullius.

* * *

Ertesi akşam yine Tullius'un evinde on iki kişiydiler. Konuşmaları, tartışmaları kısa sürdü. Brutus'un Caesar'la görüşmesine karar verdiler.

Toplantıdan hemen sonra Caesar'ın evine gitti Brutus.

Caesar sevgili dostunu gülümseyerek karşıladı.

"Gecenin bu vaktinde geldiğine göre önemli bir şey var," dedi. "Dur. Sen söyleme. Ne olduğunu ben söyleyeyim."

Yer gösterdi Brutus'a.

"Tullius çekilmemi istiyor. Çekilirsem Roma'nın ne büyük kargaşa içine gireceğini biliyor aslında. Ama umurunda değil Roma. İsteddiği tek şey var. İmparatorluk tacı."

Brutus susuyordu.

"Ben ölmeden o tacı başına giyemeyeceğini de biliyor," dedi Caesar. Gülümsedi. "Ölmeme karar mı verildi?"

Soruyu yanıtlamadı Brutus.

"Ne zaman yapacaksınız bu işi?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Belki bir çözüm buluruz," dedi Brutus.

Caesar, "Can dostumsun, Brutus," dedi. "Belki tek dostumsun. Acılarımızı, sevinçlerimizi paylaştık. Yüreğimin bildiği şeyi sen de bil. Taç umurumda bile değil artık. Ama onu başımdan çıkarmama onurum engel oluyor."

"Onurun Roma'dan daha mı önemli?"

Hiç duraksamadan, "Evet," dedi Caesar. "Yaşlanıyorum artık. Yaşlanınca, onurunu ya önemsemez oluyor insan ya da her şeyin üstünde tutmaya başlıyor. Onurum engellemese, Roma'dan hemen ayrılır, Mısır'a giderdim."

Brutus gülümsedi:

"Kleopatra'ya mı?"

"Banshadra'ya."

Yine sustular.

Brutus kalktı.

Kapıda, "Kardeşin nasıl?" diye sordu Caesar'a.

"Ölüyor," dedi Caesar.

* * *

Julius Caesar'ın bir ikiz kardeşi vardı: Centius.

Dilsiz, sağır, yatalak, beyin özürlü Centius. Ailenin utancı.

Önce Julius doğmuştu. Hemen arkasından Centius. Tanrıların lanetlediği bebek doğarken anne ölmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Centius'un durumu iki yaşındayken iyice belirginleşmişti. Baba, önce tanrılara kurban etmek istedi onu; ama içi elvermedi, vazgeçti. Ölümünden sonra da Julius baktı kardeşine.

Centius kalın perdeler arkasında yatarak sürdürdü yaşamını. Aile dışında sadece Julius Caesar'ın sırdaşı Brutus biliyordu onun varlığını.

* * *

Ertesi akşam bütün senatörler bir araya geldi. Senato'da.

Yönetimin Julius Caesar'la artık yürüyemeyeceği konusunda herkesin görüşü birdi.

Çözümü Brutus önerdi. Tartışma bile olmadı neredeyse. Sunduğu çözüm oybirliğiyle kabul edildi.

Tek sorun kalmıştı: Çözümü imparatorun da kabul etmesi.

Brutus o gece sabaha kadar konuştu Julius Caesar'la.

* * *

İki gün sonra öğleye doğru Caesar'ın evine bir araba yanaştı. Gizlice yüklenen, örtülere sarılı büyük "paket"i Senato'nun arka kapısına götürdü. Genç senatörlerden altısı omuz verip içeriye, toplantı salonuna taşıdı yükü, taş masaya bıraktı.

Örtüler açılınca Centius'un ölü bedeni çıktı ortaya.

İmparatorun ikizinin çileli yaşamı o sabah Brutus'un içirdiği zehirle sonlanmıştı.

Biraz sonra Julius Caesar geldi Senato'ya. Halkın soğuk bakışları arasında. Sessizlik içinde.

Taş masaya bakmadı bile. Arka kapıdan çıktı. Brutus'un kendisini bekleyen kapalı arabasına binip Roma'dan uzaklaştı.

Arkaya iki sandık dolusu mücevher bir gece önceden yüklenmişti.

* * *

Senatörler Centius'un ölü bedenini bıçakladılar. Sonra giriş kapısının önüne götürüp Julius Caesar'ın artık var olmadığını bildirdiler yurttaşlara.

Tullius kısa bir konuşma yaptı. Ülkede diktatörlüğe son verildiğini, devleti kendisinden, Avrilius'tan, Antonius'tan oluşan bir üçlünün yöneteceğini açıkladı. Roma'nın çıkarları her şeyin üstünde tutulacaktı.

Halktan büyük bir tepki gelmesi beklenmiyordu. Gelmedi de.

* * *

Kleopatra'nın annesi Banshadra otuz sekiz yaşındaydı. Kızını dünyaya getirdiğinde çocukluktan yeni çıkmıştı. Şimdi İskenderiye'ye deve yürüyüşüyle yarım gün uzaklıkta, donanımlı, hizmetçilerle, uşaklarla, bahçıvanlarla dolu büyük bir taş evde oturuyordu.

Julius Caesar'la yıllar önce karşılaşmıştı. Kızının sarayında. İkisi arasında daha ilk anda beliren çekim, kısa sürede tutkuya, sonra aşka dönüşmüştü.

Romalılar Caesar'ı İskenderiye'de sanırken, o Banshadra'nın evindeydi.

Dönmek bile istememişti Roma'ya. Ama dönmesi gerekiyordu. Gerçek bir Romalı gibi. Gerçek bir imparator gibi.

Banshadra'nın evinin önündeydi şimdi.

* * *

Uzun yıllar birlikte yaşadılar. Caesar'lığını deniz ötesinde bırakmıştı Julius. Ne Roma'nın adını andı bir daha, ne de bir zamanlar en önemli organı bellediği tacını özledi.

Banshadra elli dört yaşında ölünce, o da sandığının dibinde sakladığı şişeyi çıkardı, kendisini sevdiğine götürecekti zehiri içti.

İVAN RUBİNOVİÇ'İN YÜKSELİŞİ

İvan Rubinoviç, babası cinnet geçirerek annesini gözlerinin önünde baltayla öldürdüğü zaman on iki yaşındaydı. Köylülerin babasını linç etmesine de tanık olmuştu. O günden beri, altı yıldır, kulübesinde yalnız yaşıyordu. Ormandan kestiği dalların, topladığı çalı çırpıların karşılığında aldığı ekmekle, vurduğu kuşlarla, tavşanlarla besleniyordu. Çocuk bedeni Sibirya'nın amansız soğuşuna direnmişti. Sessizlikten başka dostu yoktu.

* * *

Katya Tarkanova altmışını bulmuştu. Altı çocuk doğurmuştu o güne kadar. İlk beşi oğlandı. Hiçbiri üç haftadan fazla yaşamamıştı. Son çocuğu, sarı saçlı meleği Anna ise on altı yaşını görebilmişti. Ama doğumundan bir ay önce ölen babasını hiç tanımamıştı.

Bütün bunları önceden bilmişti Katya. Beş çocuğunu bebekken, kocasını ise Anna'nın doğumundan önce yitireceğini. Suda gördükleri onu ailedeki bütün ölümlere önceden hazırlamıştı.

Geçim sıkıntıları yoktu. Atalardan kalma tarlalardan paylarını alıyorlardı.

Dostları da yoktu. Komşuları İrina dışında.

Katya, kızına büyük bir sevgiyle bağlıydı. Onu her-
kesten, her şeyden sakınıyordu. Gelinlik yaşa gelmişti
Anna. Güzelliği sadece köylerinde değil, çevre köylerde,
kasabalarda bile konuşuluyordu. Oğullarına istemek için
çok anne baba kapısını çalmıştı Katya'nın. Hepsi de düş
kırıklığına uğrayarak evine dönmüştü.

Geri çevrilen her damat adayından sonra İrina gelir-
di evlerine.

"Sen çıldırmışsın, komşu," derdi. "Kızını evlendir-
mek için senin yaşına gelmesini mi bekleyeceksin?"

"Her şeyin bir vakti var," derdi Katya. "Çanların ne
zaman çalınacağına Tanrı karar verir. Bana da bildirir."

* * *

Bir sabah ter içinde uyandı Katya. Koşarcasına İvan
Rubinoviç'in kulübesine gitti.

Onu bebekliğinden beri tanıyordu. Aslında tanıyor
bile sayılmazdı. Sadece biliyordu. Babasının annesini öl-
dürdüğünü. Çocukluğundan beri tek başına yaşadığını.
Ama onurlu bir yaşam sürdüğünü. Bir şey istemek için
kimsenin kapısını çalmadığını.

İvan karşısında yaşlı kadını görünce şaşırdı. O güne
kadar selam bile vermemişlerdi birbirlerine.

"Buyur, Katya Tarkanova," dedi.

"Bizim eve gel," dedi Katya. Döndü gitti.

* * *

Biraz sonra Katya'nın evinde, ocağın karşısında otu-
ruyorlardı.

İvan Rubinoviç şaşkındı. Yaşlı kadının verdiği sıcak
sütü sessizce içip bitirdi.

"Bir bardak daha vereyim mi?" dedi Katya.

“Sağ ol, istemem,” dedi İvan. “Beni niye çağırdın, Katya Tarkanova? Yapılacak bir iş mi var?”

“Var,” dedi Katya. “Kızım ile evleneceksin.”

İvan boş boş baktı kadına.

“Kızım ile evleneceksin.”

“Anna’yla mı?”

“Anna’yla.”

Bir süre sustular.

Delikanlı ayağa kalktı.

“Benimle alay mı ediyorsun?” dedi. “Ben kendime zor bakıyorum. Kızına nasıl bakarım?”

“Korkma,” dedi Katya. “Bir süre sonra ikinize de Rusya bakacak.”

“Söylediklerinden bir şey anlamıyorum, Katya Tarkanova.”

“Anlaman gerekmez. Şimdilik inan, yeter. Sana kocamın gömleğini, ceketini, pantolonunu vereyim. Hemen giyin. Papaza gidiyoruz.”

Kızının gönlünü etmesi hiç gerekmedi. O ne derse zaten hemen kabulleniyordu Anna.

* * *

Köyün papazı, İvan Rubinoviç’den daha şaşkıındı. Nikâhı kıydıktan sonra o şaşkınlık içinde fazladan üç ıstavroz daha çıkardı.

* * *

İrina, “Sen çıldırmışsın, komşu!” diye bağırıyordu o akşam. “Kızını kimler istedi, vermedin. Gittin, eli kanlı bir babanın dımdızlak oğluy la evlendirdin!”

“İvan Rubinoviç, çardan sonra Rusya’nın en önemli adamı olacak,” dedi Katya.

“Sibirya’nın rüzgârı aklını başından alıp götürmüş senin!”

“Suda gördüm.”

“Seninki deliliğin de ötesinde!” diye bağırdı İrina.

“Suda gördüklerim beni hiç yanıltmadı, komşu. İki kışa varmaz, İvan Rubinoviç’in adını herkes ezberine yazmış olur.”

İrina iki elini göğe kaldırdı.

Katya, “Çar, kolunu damadımın omzuna atmıştı,” dedi.

“Çarı hiç görmedin ki. Onun çar olduğunu nereden biliyorsun?”

“Sonra koluna girdi İvan’ın, onu yanındaki koltuğa oturttu.”

“Bu kadarı yeter,” dedi İrina. “Asıl ben çıldırmışım. Burada deli bir ihtiyarın zırvalarını dinliyorum.”

* * *

İki ay sonra, biriktirmiş olduğu paranın neredeyse hepsini damadıyla kızına verdi Katya Tarkanova, onları Novograd’a yolcu etti.

* * *

Genç çiftin yolculukları yaklaşık bir ay sürdü. Sibirya’dan Novograd’a çileli bir yolculuktu bu. Kimi zaman hanlarda, kimi zaman hiç tanımadıkları köylülerin evlerinde, kimi zaman dağ yamaçlarında, mağaralarda geçediler.

Sonunda başkente varıp ucuz bir pansiyona yerleştiler. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Katya Tarkanova da bu konuda hiçbir şey söylememişti. Paraları tükenince ne edeceklerdi? Sokakları dolduran dilenciler sürüsüne mi katılacaklardı?

İvan Rubinoviç iş aramaya koyuldu. İki gün içinde talihi delikanlıya güldü. Bir tüfekçi ustasına, Piyotr Baba'ya çırak oldu. Orduya verilecek silahlarda artık onun da katkısı bulunacaktı artık.

Üç ay boyunca çalıştı.

* * *

Üçüncü ayın tam sonündeki sabah Katya Tarkanova uyanır uyanmaz kuyudan doldurduğu tastaki suya baktı.

Belki ömründe ilk kez gülümseyerek, "Bugün," diye mırıldandı.

* * *

Çar Nikolay her ayın son pazarı halkın arasına karışmayı gelenek haline getirmişti. Arabasıyla Todorski Kiliyesi'ne gider, ayini kendi locasından izlerdi. Sonra yine arabasına binerdi hemen, sokaklardaki halkı selamlayarak sarayına dönerdi.

O kadar yeterdi başkentlilere. Herkes, "Ne kadar alçakgönüllü bir hükümdar. Sanki bizden biri," diye konuşurdu saatlerce.

O gün kiliseden dönerken arabasının tekerleği çıktı. Tam İvan Rubinoviç'in çalıştığı tüfekçinin önünde.

Arabadan inmek zorunda kaldı Çar Nikolay. Hemen bir koltuk getirildi. Çar, yirmi kişiden oluşan bir güvenlik çemberinin ortasında, beklemeye koyuldu.

İvan Rubinoviç, yeni onardığı tüfeği elinde, kapıya çıktı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kalabalığı yarararak ilerlemeye çalışırken elindeki tüfek patladı. Patlar patlamaz da güvenlik çemberinin hemen yanında duran bir adam yere yığıldı. O adamı vurmuştu İvan.

Koşarak geldi güvenlikçiler. Delikanlıyı yaka paça ça-

rın yanına götürdüler. Birkaç güvenlikçi de vurulan adamın yanına koştu.

Bir güvenlikçi, İvan'ı göstererek, "Hemen canını alalım mı?" diye sordu Çar Nikolay'a.

"Durun!"

Sanki üç-beş adım öteden değil de, gökyüzünden, uzak yıldızlardan gelen bu gür sesin sahibine baktı herkes.

Tüfekçi Piyotr Baba yaklaştı.

Diz çökerek, "Çarım," dedi. "Bu delikanlı sizi vurmak için değil, sizin canınızı kurtarmak için ateş etti."

Ölüyü gösterdi.

"Asıl o sizin canınızı almak istiyordu. Bakın elindeki silaha."

Baktılar. Gerçekten bir silah vardı ölünün elinde. Kısacık namlulu bir tüfek yavrusu.

"Buna Magrozski-5 denir. Elli adım öteden bile hedef şaşırmaz. Neyse ki çırağım İvan Rubinoviç fark etti bunu. Ondan önce davrandı, yüce çarımızın canını kurtardı."

Kısa bir sessizlikten sonra, güvenlikçilere baktı Çar Nikolay. "Bırakın onu," dedi.

Delikanlıya döndü sonra.

"Adın ne senin?"

"İvan Rubinoviç, çarım."

"Evli misin?"

"Evliyim."

"Çocuk?"

"Yok."

"Bu akşam karını alıp saraya gel."

Çar, sırmalı üniforma giymiş birini eliyle işaret edip yanına çağırdı. Piyotr Baba'yı gösterdi.

"Gerektiği gibi ödüllendirin."

* * *

“Gençsin, dikkatlisin, çeviksin,” dedi Çar Nikolay. “Silahtan anlıyorsun. Daha da önemlisi, bana bağlısın.”

Bir şey söylemedi İvan Rubinoviç. Önüne baktı. Anna gibi.

“Artık burada, yanımda olmanı istiyorum. Güvendiğim kişilerin sayısı o kadar az ki... Saray bahçesindeki evlerden biri size verilecek. Orada kalacaksınız. Giyiminiz, yemeğiniz sağlanacak. Para da alacaksınız. Altın. Ama onları harcamanıza gerek kalmayacak. Biriktirebilirsiniz.”

Genç çiftin düşlerinde bile göremeyeceği bir yaşam.

“Sağ olun, çarım,” dedi İvan Rubinoviç.

“Sen her zaman yanımda olacaksın. Nereye gidersem benimle geleceksin. Çok şey öğreneceksin benden. Devlet yönetmeyi bile öğreneceksin. Yolun açık.”

* * *

Gerçekten de yolu açtı İvan Rubinoviç’in. İki yıl içinde çarın sağ kolu olmayı başardı. İkinci yılın sonunda, eşiyle köylerine gidip Katya Tarkanova’yı görmek için izin istedi. Sadece üç gün kalacaklardı.

“Gidin,” dedi Çar Nikolay. “İsterseniz gelirken annenizi de getirin.”

Bir araba verdi altlarına. Yanlarına da yedi atlı.

* * *

Katya Tarkanova kızıyla damadını kendisinden hiç umulmayan bir sıcaklıkla karşıladı. İkisini de uzun uzun öptü. Sonra mutfağa gitti. Komşusu İrina’nın yardımıyla aşçılıkta bütün ustalığını sergiledi. İki arabacıyla yedi atlı için de ayrı bir sofra kurdu.

Gün ağarınca kadar konuştular. Katya’nın soruları bitmek tükenmek bilmiyordu. Aldığı her yanıttan sonra da uzun uzun gülüyordu.

Üç gün hemen geçti. Ne kadar üsteledilerse, Katya Tarkanova'ya onlarla Novograd'a gitme önerisini kabul ettiremediler.

Kızıyla damadını yolcu ederken, "Merak etmeyin beni," dedi yaşlı kadın, "artık mutluyum. Ben de sizi merak etmeyeceğim. Haberlerinizi su tasından alıyorum zaten."

Ama su tasına bakamayacaktı bir daha.

Katya Tarkanova o gece uykusunda öldü.

* * *

Üç yıl daha geçti. Artık çarın sağ kolu olmuştu İvan Rubinoviç. Anna'yla, yeni doğan, Petro adını verdikleri oğullarıyla mutlu bir yaşam sürüyordu.

Macaristan Seferi onları, kısa süre için de olsa, ayıracaktı.

Rusya'nın sorunları vardı Macaristan'la. Kral Zoltan, iki ülke arasında ölümsüz olduğu sanılan dostluğu bozmuş, kuzey komşusunun Akdeniz'e uzanan ticaret yolunu kapatmıştı. Rusya da Macaristan'la her türlü alışverişi kesmişti. Görüşmeler sonuç vermeyince, Çar Nikolay savaşmayı aklına koymuştu. Son bir uyarı olarak, İvan Rubinoviç'i elçi olarak Macaristan'a gönderdi.

Sorunun çok kolay çözüleceğini kimse aklından bile geçiremezdi. Macar soyluları, ekonomik çıkarları bozulduğu için Kral Zoltan'a dış biliyorlardı zaten. Rusya'yla savaşı göze alamazlardı. Çarın elçisini karşılamak için Kont Kery Elnezer'i sınıra gönderdiler.

Kont kısa bir görüşme yaptı İvan Rubinoviç'le. Görüşmenin sonunda kontun şatosuna gidip geceyi orada geçirdiler.

Ertesi gün öğleden sonra Kral Zoltan bir suikaste kurban gidecek, ansızın "çıldırın" bir koruması tarafından ensesinden vurularak öldürülecekti.

Tahta geçen yeğenin ilk işi de, ticaret yolunun açılmasını belirten belgeyi imzalamak olacaktı.

* * *

ar, İvan Rubinoviç'in başarısından öylesine mutlu oldu ki, bir hafta sonra Tanrı'nın ve kilisenin huzurunda onu evlat edindi. İki ay sonra ölünce de, tahta İvan Rubinoviç oturdu.

Ülkeyi on sekiz yıl yönetti İvan Rubinoviç. O ölünce de tahta oğlu Petro geçecek, Rusya'nın yükselme dönemi başlayacaktı.

CEZASINI ÖNCEDEDEN ÇEKMIŞTİ

Albrecht Brümmer bahçıvandı. On üçüncü yüzyılın başlarında bir seyisin oğlu olarak gelmişti dünyaya. Babası Kunz, Brandenburg Elektörü Henkel'in ahırlarında çalışıyordu. Görevi, elektörün sekiz atına bakmaktı.

Henkel, atlara ve güllere düşkündü. Bu düşkünlüğü nedeniyle Kunz'a özel ilgi gösteriyordu. Ona ahırların yanında büyük bir ev yaptırtmış, oğluyla birlikte sıkıntı çekmeden yaşamasını sağlamıştı.

Oğluyla birlikte. Annesini hiç tanımamıştı Albrecht. Kadın, onu dünyaya getirirken ölmüştü çünkü. Elektör hemen bir sütanne buldurmuş, Henkel'le oğluna bakmaları için de sarayından bir hizmetçiyi görevlendirmişti.

Albrecht, atlar ve çiçekler arasında büyüdü. Babasından atları, sarayın üç bahçıvanından çiçekleri öğrendi.

Üç bahçıvandan biri sadece güllerle ilgileniyordu. Yaşlı bir adamdı. Seyisin oğluna "güle bakma sanatı"nın bütün inceliklerini gösterdi. Ölüm döşeginde de güllerini ona emanet etti.

Elektör, Albrecht'e güvenemedi önce. Güllerine öteki bahçıvanların bakmasını istedi. Ama bir sabah gül ağaçlarından birindeki çiçeklerin boyunlarını büktüğünü görünce öfkелendi. İki bahçıvanı gül bakıcılığından azletti, bu görevi Albrecht'e verdi.

Delikanlı, kısa sürede, babası gibi, elektörün güvenini, sevgisini kazandı. Olağanüstü dirilikte, parlaklıkta güller yetişirdi.

Bir akşam elektöre Sicilya güllerinden söz edildi. Lucia'nın Teni olarak adlandırılan yeni bir gül türü yetiştirildiği, bu türün kokusunun dünyada başka hiçbir gülün kokusuna benzemediği söylendi.

Brandenburg elektörü yolculuk hazırlıkları yapılımasını buyurdu. Sicilya'ya gidecekti. Albrecht'i de yanına alacaktı.

* * *

Bir ay sonra Kont Salieri'nin konuğu olarak Sicilya' daydılar.

Lucia'nın Teni'nin bir düş ürünü olduğu anlaşıldı. Sicilya'da kimsenin böyle bir gülden haberi yoktu. Kont Salieri, üç adamını Albrecht'in yanına katıp Napoli'ye yolladı. Güney İtalya'da da Lucia'nın Teni bulunamadı.

Ama Albrecht, Lucia'yı buldu.

Salerno'lu bir kızdı Lucia. Annesiyle babasının ölümünden sonra Napoli'ye, teyzesinin yanına sığınmıştı. Çalıştırdıkları pide fırınına gelen, dilini bilmediği yabancı müşteriye gönlünü kaptırdı. Albrecht de ona tutuldu. Bakışlarla, dokunuşlarla anlaştılar. Delikanlı Sicilya'ya dönünce bütün cesaretini toplayıp elektöre Lucia'dan söz etti.

Hiç duraksamadı elektör. Hemen ertesi gün kendi adamlarından ikisini Kont Salieri'nin kâhyasıyla Napoli'ye gönderdi. Lucia'nın teyzesi, armağanlarla gelen üç ziyaretçiyi şaşkınlıkla karşıladı. Yeğenini, kontların, elektörlerin güvenini kazanmış sağlıklı bir delikanlıyla evlendirmekten kıvanç duyacağını bildirdi.

Albrecht ile Lucia, Sicilya'da görkemli bir törenle

evlendiler. Güz gelince de, elektörle birlikte Brandenburg'a gittiler.

Albrecht'in babası gelinini sevgiyle kucakladı. Lucia da onu öz babası gibi sevdi. Evi çekip çevirmeye koyuldu. Kısa sürede kocasının dilini de, güllerin dilini de öğrendi. Mutluydu. Albrecht de sadece kendisinin olan Lucia'nın Teni'ni bulduğu için mutluydu.

Bir de çocukları olabilseydi...

Sekiz yıl sonra yaşlı Kunz öldü. Çok sevdiği babasının ölümüyle birlikte Albrecht'in yaşamı da değişecekti.

* * *

Seyisin toprağa verildiği gün elektörün konukları vardı sarayda. Başkonuk Wittenburg yargıcı von Tronka'ydı. İçkiye düşkün bir adamdı yargıç. O gece yemekte kendini yitirecek kadar şarap içip sarhoş oldu. Temiz hava alması için bahçeye çıkardılar onu. Yargıç, bir gül ağacının altında kocasıyla sessizce oturan Lucia'yı görünce kendini tutamadı, ona sarkıntılık etti.

Albrecht babasının acısıyla zaten dolu doluydu. Dayanamadı, yargıcın üstüne yürüdü. Yargıcın adamları Albrecht'i dövmeye başladı. Lucia kocasını kurtarmak için atıldı. Yargıç von Tronka'nın kâhyası, Lucia'ya bir tokat attı. Albrecht, bağırarak kâhyayı öldüreceğini söyledi. Araya elektörün kendisi girmeseydi yargıcın adamları Albrecht'i öldüreceklerdi.

Elektör, Lucia'yla kocasını evlerine gönderdi. Güçlkle bile olsa, yargıcı yatıştırmayı başardı.

Bu olay kısa sürede unutulacaktı. Yargıç von Tronka'nın kâhyası ertesi sabah yatağında ölü bulunmasaydı... Kalbine bir bıçak saplanmıştı.

Albrecht tutuklandı. Wittenburg'da yargılandı. Suçsuz olduğunu söylemesinin yararı olmadı. Von Tronka

tarafından ölüm cezasına çarptırıldı. Ama onu çok seven Brandenburg elektörü gücünü, etkisini sonuna kadar kullanarak İmparator II. Friedrich'e kadar uzandı, cezayı ömür boyu hapse çevirtti.

Albrecht, yirmi sekiz yıl kaldı zindanda. O süre içinde Lucia'yı görmesine hiç izin verilmedi.

Elektör Henkel, Lucia'yı bırakmamış, güllerin sorumluluğunu ona yüklemişti. Lucia, kocası kadar başarılı değildi bu konuda. Ama elektörün pek aldırdığı yoktu artık. Boynu bükükler bir yana, solan gülleri bile görmezden geliyordu.

* * *

Yirmi sekiz yıl sonra, Yargıç von Tronka'nın kâhyasını Albrecht'in öldürmediği anlaşıldı.

Olay gecesı elektörün sarayında bulunan kâhyanın arkadaşlarından biri, ölüm döşğinde günah çıkartmak için oturduğu köyün papazını çağirtmış, katilin kendisi olduğunu itiraf etmişti. Kâhyayla uzun süredir kavgalı olduklarını, o gece aralarında çıkan bir tartışmadan sonra onu uykusunda bıçakladığını söyledikten sonra can vermişti.

Papaz işittiklerini elektöre aktardı. Elektörün aralıksız iki ay süren çabaları sonunda Albrecht amlandı, serbest bırakıldı.

Mutlu değildi Albrecht. Lucia'sına kavuşmuştu yeniden; ama mutlu değildi. Yirmi sekiz yılını yitirmişti; o yılların hesabını kimden soracaktı?

"Boşu boşuna yirmi sekiz yıl yattım," dedi elektöre. "Özgürlüğümü elimden aldılar. Ne zaman ölürüm, bilemem. Ama öldüğümde yirmi sekiz yıl daha az yaşamış olacağım."

Elektör, "Adaletin terazisi bazen yanlış tartar," dedi.

“O yılların acısını unutmaya bak. Önündeki yılların mutluluk içinde geçmesini sağla.”

“Elli dört yaşındayım,” dedi Albrecht. “Yaşamımın yarısından çoğu yok oldu. Yalnız benden değil, eşimden de yirmi sekiz yıl çaldılar. Ben kendi yirmi sekiz yılımı unuttayım ama eşimin yitirdiği o yılların hesabını kim verecek?”

Elektör, elden bir şey gelmeyeceğini söylediye de onu yatıştıramadı.

Artık başka bir insan olmuştu Albrecht. Gülmüyor, konuşmuyor, güllere bile bakmıyordu. Gün boyu evinden çıkmıyordu.

* * *

Altı ay kadar sonra İmparator II. Friedrich, Brandenburg elektörünün sarayını onurlandırdı. Ülkeyi dolaşmaya çıkmıştı. İki gün Henkel’in konuğu olacaktı.

İkinci gece şölen sonlarına doğru Albrecht belirdi salonda. Elektörü bile selamlamadan imparatorun yanına gitti.

Başka zaman olsa, II. Friedrich onu tersler, huzurundan kovardı. Ama hem gördüğü konukseverliğin hoşnutluğu, hem de şarabın esrikliğiyle hoşgörülü davrandı.

Gülerek, “Kimsin sen?” dedi. “Böyle paldır küldür aramıza dalıyorsun... Beni tahttan mı indireceksin yoksa?”

Elektör, Albrecht’in kim olduğunu söyledi, başına gelenleri anlattı.

“O alçak von Tronka mı yargıladı seni?” dedi imparator. “İhtiyar çapkın?”

Elektöre döndü sonra: “Hâlâ yaşıyor mu o menderbur herif?”

“Yaşıyor,” dedi elektör. “Ama evinden çıkamayacak kadar yaşlı.”

İmparator, olanları bir de Albrecht'ten dinlemek istedi.

Albrecht her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. Sözü, "O yılların hesabını istiyorum," diye bitirdi.

Küstahlığı imparatorun hoşuna gitti. "Ne yapacağız peki?" diye sordu. "Zamanı geriye döndüremem ki."

"Ben yirmi sekiz yıl yattım," dedi Albrecht. "Devletten yirmi sekiz yıl alacağım var. Bana bir belge verin. Devletin bana yirmi sekiz yıl borcu olduğunu belirtin."

İmparator duraksamadı bile. Bir kahkaha attı. Yaverine, "Bana mühürümü getir," dedi.

Sonra devletin Albrecht Brümmer'e yirmi sekiz yıl borçlu olduğunu, ilerideki alacaklarından bu borcun düşüleceğini yazdırdı, belgenin altına da mühürünü bastı.

Yeniden kaldırılan kadehler ve gülüşmeler arasında belge Albrecht'e verildi.

* * *

Bir hafta sonra bütün ülke, Albrecht Brümmer adlı bir adamın, emekli yargıç ihtiyar von Tronka'yı evinde bıçaklayarak öldürdüğü haberiyle çalkalandı.

Hemen tutuklandı Albrecht. Duruşmaya çıkarılınca da yargıca imparatorundan aldığı belgeyi uzattı. "Ben cezamı önceden çektim," dedi. "Devletle alacağım vereceğim yok."

"Yasalarda da böyle bir şey yok," dedi yargıç.

"Ben bilmem," dedi Albrecht. "Yasalar insan yaşamını, insan güvenliğini, insan onurunu korumak için düzenlenir. Yazıya dökülme bile, temelinde bu ilke vardır. Ben de bu ilkeye sığınıp imparatorumuzdan aldığım izinle adam öldürdüm. Bana ceza veremezsiniz; çünkü haksız yere zaten vermiştiniz. Şimdi borcunuzu ödemenin zamanı geldi."

Duruşma altı hafta sürdü. Bu süre içinde hukukçulara danışıldı. II. Friedrich'e başvuruldu. Sonunda, dünya hukuk tarihine geçecek karar verildi:

"Cezasını önceden çekmiş olduğundan salıverilmesine..."

Albrecht, Brandenburg'a döndü. Elektör onu büyük sevgiyle karşıladı. Yatağından çıkamayacak kadar yaşlıydı artık. Oğlunu çağırdı, "Ben ölürsem bu adamı da, eşini de hoş tutacaksın, onları kendi annen baban gibi sayacaksın," dedi.

Elektörün oğlu zaten neredeyse Lucia'nın kucağında büyümüştü. Babasının bu vasiyetine bile gerek yoktu.

Albrecht büyük bir tutkuyla güllere sarıldı yeniden. İnanılmaz güzellikte güller yetiştirdi. Özel aşılama larla yarattığı mor bir güle de Lucia'nın Teni adını verdi.

O arada bir oğlu, bir de kızı dünyaya geldi. On dördüncü yüzyıl başlarında öldüğünde, üç torun sahibi ihtiyar bir büyükbabaydı.

KARLI GEYİK'İN DÜŞÜ

Wabijo kabilesi, on dördüncü yüzyılda, bugünkü New Jersey eyaletinin sınırları içinde varlığını sürdüren tek kabileydi. En yakın komşuları, Boston'ın güneyinde yaşayan Okinatawpha'lardı.

Kalabalık bir kabileydi Wabijo. Üç yüzü aşkın çadırda yaklaşık iki bin yerli barınıyordu.

Karlı Geyik, Wabijo kabilesinin reisi Yıldız Gözlü Boğa'nın tek çocuğuydu. Annesi onlardan ayrılıp bulutların üstüne çıkarak çok olmuştu. Adını büyükannesi, Kederli Söğüt takmıştı ona. Bir kış günü doğmuştu. Wabijo tanrıları gökte ne kadar şeytan tüyü varsa hepsini soğutup yeryüzüne üflüyordu sanki. Her yan bembeyazdı. Karlı Geyik'in doğumundan hemen önce, çadırlarının önünde ansızın bir geyik belirmişti. Geyik sanki kardan bir örtü almıştı sırtına. Bembeyazdı. Kederli Söğüt, "Kimse dokunmasın ona," diye fısıldamıştı hemen. Usulca geyiğin yanına gitmiş, üstündeki karları okşayarak süpürmüştü.

Yıllar sonra, "Geyik bana uzun uzun baktı," diye sık sık anlatacaktı torununa. "Baktı, baktı... derken iki kanat belirdi sırtında. Onları açtı. Göğe süzüldü. Tam o sırada sen doğdun. Sen doğar doğmaz da kar kesildi. Geyik yine belirdi gökte. Şu karşıdaki tepeye kondu. Silkindi. Kanatlarını toprağa attı. Kanatlarını attığı yerde bir kayın ağacı fışkırdı. Şu gördüğün ağaç odur işte... Oğluma kalırsa, se-

nin adını Yürüyen Irmak koyacaktı. Direttim. Adını ben koydum.”

Bunları her söyleyişinden sonra gülümserdi Kederli Söğüt, torununun sırtını usul usul okşardı. Geyiğin üstündeki karları süpürürcesine.

* * *

Aylar belirdi, aylar soldu. Güneşler yükseldi, güneşler alçaldı. Karlı Geyik genç bir kız oldu, çocuk doğurma çağına erişti.

Evlenebileceği tek kişi vardı. Aslında çok kişi vardı; kabilenin delikanlıları onun bir kerecik olsun elini tutabilmek için bütün bir kışı Beyaz Işıklar Tepesi’nde geçirmeyi göze alırdı. Ama doğal aday, Karlı Geyik’in amcasının büyük oğlu Ateş Salkımı’ydı.

Karlı Geyik’le Ateş Salkımı çocukluklarını birlikte geçirmişler, aynı kaptan yemek yemiş, su içmişlerdi. Kederli Söğüt’ün anlattığı öyküleri birlikte dinlemişlerdi. Yaz gecelerinde kayan yıldızları birlikte kollamışlardı. Güz ikindileri tanrıların fırlattığı parlak mızraklardan birlikte ürkmüşlerdi.

Ateş Salkımı varken Karlı Geyik’le başka kim evlenebilirdi ki.

Delikanlı, adına uygun bir yiğit olarak yetişmişti. Usta bir avcı, öfkeli bir savaşıydı. Gerçi Wabijo’ların savaşacağı kimseler yoktu çevrede, savaşmak için neden de yoktu; ama Ateş Salkımı tam bir savaşıydı. Davranışlarından, duruşundan, yürüyüşünden bile belliydi bu.

Ne konuda olursa olsun, Ateş Salkımı adaylığını koymuşsa, başka kimse onun karşısına çıkmayı göze alamazdı. Bu da kuşaklardır süregelen huzurun bozulmamasına yarıyordu.

* * *

Sonunda beklenen gün geldi. Bir güz ikindisi, Ateş Salkımı, elinde kesik bir çift bizon kulağıyla Yıldız Gözlü Boğa'nın çadırına girdi. Kulakları kabile reisinin önüne fırlattı. "Kızını istiyorum," dedi.

Yıldız Gözlü Boğa ayağa kalktı.

"Karşılığında ne vereceksin?" diye sordu.

"Aydınlık günlerimi," dedi Ateş Salkımı.

"Ben ölünceye kadar mı?"

"Hayır. Sen benden önce ölürsün. *Ben* ölünceye kadar."

"Ya karanlık gecelerini?" dedi Yıldız Gözlü Boğa.

Ateş Salkımı, "Benim karanlık gecem olmaz," diye yanıt verdi. "Eşimin de, çocuklarımın da karanlık gecesi olmayacak."

Yıldız Gözlü Boğa yerine oturdu. İlk görüyormuş gibi, uzun uzun Ateş Salkımı'nı süzdü.

Sonra, "Onlara iyi bakacak mısın?" diye sordu.

"Şu bizon kulakları nasıl bir şey işitmiyorsa, kimse'nin kulağı da kötü bir şey işitmeyecek."

Kısa tören tamamlanmıştı. Bütün erkeklerin çocuk yaşta ezberledikleri söylenmiş, gereken yapılmıştı.

Yıldız Gözlü Boğa, kızını vereceğini söyledi Ateş Salkımı'na.

Delikanlının elinde bir çift bizon kulağıyla çadıra girdiğini görenler de törene tanık olmuşlar, söylenenleri işitmişlerdi.

Ateş Salkımı'nın annesi, Çayır Kelebeği de oradaydı. Gülümseyerek yanındakilere baktı. "Azıgı zaten hazır," dedi.

Çadırdan çıkan oğlunun elini tuttu. Kendi çadırlarına yöneldiler.

Geleneklere göre, evlenme iznini alan delikanlı, hemen o gün yanında biraz azıkla ormana gider, gökyüzünde yirmi ay belirip yirmi ay soluncaya kadar orada bir ba-

şına kalırdı. Dönünce yıkanır, temizlenir, üç güneş yükse-
lip üç güneş alçalıncaya kadar çadırından çıkmazdı.

Düğüne sıra gelirdi sonra. Kısa bir tören. Wabijolar'da
büyücü yoktu. Uzun uzun şarkılar söylenmez, oyunlar
oynanmazdı. Gelinin ailesinden en yaşlı kişi bir konuş-
ma yapardı, o kadar.

* * *

Ateş Salkımı'nın ormandan döneceği güne uzanan
gecede bir düş gördü Karlı Geyik:

Işıklı, bulutsuz bir gündü. Gökten çiçek yağıyordu.
Karlı Geyik, çadırlarının önünde duruyordu. Saçları,
omuzları çiçek içinde kalmıştı.

Yağan çiçekler ansızın kayın ağacına doğru savrulma-
ya başladı. Ağaç bir anda çiçek tarlasına dönüştü. Karlı
Geyik çiçeklerle birlikte havada süzülerek oraya yöneldi.
Gidip ağacın dibine kondu. Gövdesine dokundu onun.

Ağacın, "Karlı Geyik," diye fısıldadığını işitti.

Başını kaldırıp dallara baktı.

Dallar bir anda uzanıp genç kızı kucakladı. Onu yu-
karı çekip tam ortalarına aldılar.

Çiçeklerden bir döşeğe uzandı Karlı Geyik. Gözle-
rini yumdu.

Yumar yummaz da düş içinde bir düş daha gördü:

Kar beyazı, kanatlı bir geyik eğilmişti üstüne. Büyü-
kannesinin anlattığı. Gözlerini genç kızın gözlerine dik-
mişti. Hiçbir şey yapmıyordu; öylece duruyordu. Kıpırda-
madan duruyor, Karlı Geyik'in kara gözlerine bakıyordu.

Ne kadar baktı – belki bütün gece. Sonra ansızın
silkindi. Silkinince kanatları ayrıldı bedeninden, Karlı
Geyik'in sırtına yapıştı.

Karlı Geyik havada buldu kendini. Kanatlarını ağır
ağır çırparak göğe yükseldi. Yeryüzünü aydınlatan güneş-

ten daha parlak güneşler arasında dolaştı. Sonra kendi toprağına süzüldü. Gidip kayın ağacının dallarına kondu. Sonra da uyandı. İki uykusundan da.

* * *

Uyanınca uzun süre çadırından çıkmadı Karlı Geyik. Hâlâ dinçliğin simgesi olarak dolaşan büyükannesi ortarlarda yoktu.

Düşlerini bir daha yaşadı. Yıldızlara yükseldi yeniden, aylara, güneşlere yükseldi, kayın ağacının dallarına uzandı.

Kederli Söğüt, çadıra girdiğinde torununu boşluğa bakar buldu.

“Ateş Salkımı döndü,” dedi.

Karlı Geyik’ten tepki gelmedi.

Bilge bir kadındı Kederli Söğüt. Yanına oturdu genç kızın, saçlarına dokundu. Bir süre o da sustu.

Sonunda, “Ateş Salkımı ormana boşuna mı gitti?” diye sordu.

Kederli Söğüt, büyükannesine çevirdi gözlerini.

“Onun kadını olmayacağım,” dedi. “Bir başkasının kadını olacağım ben.”

“Kimin?”

“Kayın ağacının.”

* * *

Wabijo’lar şaşkınlık içindeydi. Karlı Geyik bir ağaca tutulmuştu, onun kadını olacağını söylüyordu. Böyle bir şey ne görülmüş ne işitilmişti.

Yıldız Gözlü Boğa utancından çadırına kapanmıştı. Yemiyor, içmiyor, konuşmuyordu. Çayır Kelebeği gün ağarırken ağıt yakmaya başlıyor, karanlık çökünceye ka-

dar da susmak bilmiyordu. Oğlu ise bir anda ortadan yok olmuştu. Nereye gittiğini bilen yoktu. Kan kardeşi Suyu Bakan Kurt'a bile bir şey söylememişti.

O arada kayın ağacının dallarına çıkmıştı Karlı Geyik. Kimse değil onu oradan indirmeye, yanına yaklaşmaya bile cesaret edemiyordu. "Aklını Tupanji almış, yaklaşırsak bizim de alır," diye düşünüyorlardı.

Genç kızı sadece Kederli Söğüt anlar gibiydi. "Doğa alışılmadık sevgilerle dolu," diyordu. "Bulut toprağı sever. Onu yükseklerde, tepelerde kucaklar. Ulaşamadığı yerlerde ise ona gözyaşlarını yollar. Kurt aya tutkundur. Ona bakarak umutsuz sevgisini söyler, ağıtlar yakar. Rüzgâr çiçekleri götürmek ister gittiği yere. Bir insan bir ağaca tutulmuş, ne var bunda?"

Wabijo'lar, "Tupanji ihtiyar kadının da aklını almış," diyorlardı.

O arada Karlı Geyik kayın ağacında yaşamayı sürdürüyor, gün aydınlanırken büyükannesinin getirip bıraktığı azığı almak için iniyor, sonra yine dallara tırmanıyordu.

Ateş Salkımı, sekiz güneş sonra döndü. Doğru Yıldız Gözlü Boğa'nın çadırına gitti.

"Ormanda uzun uzun düşündüm," dedi. "Karlı Geyik'i ağaçtan alacağım. Onu bana vermeyi kabullendin; ben de alacağım."

"Gönülsüz yağmuru toprak bile almaz," dedi Yıldız Gözlü Boğa. "O kendi yaşamını seçti. Artık onun yaşamı senin yaşamına uymaz."

"Uyacak," dedi Ateş Salkımı.

Yıldız Gözlü Boğa uzanıp delikanlının belindeki bıçağı aldı. Kendi sol pazusuna sürdü. İncecik bir kan sızmaya başladı kolundan.

"Bak," dedi, "bu kan ne zaman kar beyazına dönüşürse, Karlı Geyik o zaman senin olur. Benim kızım artık insan değil. Sen kardeşimin oğlusun, Ateş Salkımı. Yolun

çiçeklerle süslensin isterim. Karlı Geyik'i unut. O artık insan değil."

Ateş Salkımı, Yıldız Gözlü Boğa'nın elindeki bıçağı alıp yere, onun ayaklarının dibine attı.

"Ben de artık Wabijo değilim," dedi.

Sırtını dönerek çadırdan çıktı.

* * *

Ertesi sabah Wabijo'lar kayın ağacının yok olduğunu gördüler. Hiçbir şey yoktu ağacın yerinde. Daha önce orada ağaç olduğunu gösteren bir belirti de yoktu. Karlı Geyik de ağaçla birlikte düş olup uçmuştu.

Ateş Salkımı da yoktu. Üç yüz genç Wabijo'yu yanına alıp kabileden ayrılmıştı.

Ateş Salkımı'yla yandaşları batıya göçtüler. Orada yeni bir kabile kurdular. Tarihin en acımasız topluluğunu oluşturdular. Kendilerine Chuwanbaia adını verdiler. Ağaçlara, bitkilere, hayvanlara kıydılar. Karşılarına çıkan bütün insanları öldürdüler. Herkese düşman oldular. Ama kısa sürdü yaşamları. Ufacık bir görüş ayrılığında birbirlerine de düşman kesiliyorlardı çünkü. Otuz yıl içinde soy-ları kurudu.

* * *

Kederli Söğüt, aradan yüzlerce güneş doğup yüzlerce güneş battıktan sonra, çok ama çok yaşamış bir kadın olarak bulutların üstüne çıkmaya hazırlanırken şunları söyleyecekti:

"O gece Karlı Geyik'le kayın ağacına ne oldu, ben biliyorum. Uyanıktım, kendi gözlerimle gördüm. Gökten o geyik indi yine. Kanatlarıyla ağacı sardı, geliniyle birlikte dolunaya götürdü."

SOYLU OYUNCU

Lord Wynter, Kraliçe Elizabeth'in yeğeni Lady Cecilia'yla evliydi. Dört yıllık evlilikleri boyunca çocukları olmamıştı. Zaman zaman ikisi arasında ince tartışmalara yol açıyordu bu. Lord eşinin, eşi ise kocasının kusurlu olduğunu düşünüyordu.

Kraliçe ise yeğeninin yanında yer alıyordu. Bir akşam yemekte, "Bizim ailede böyle bir sorun yaşanmamıştır," dedi. "Lordun Cecilia'yı suçlaması yersiz. Gerekirse evliliği sona erdirir, yeğenimi bir başkasıyla evlendirip bunu kanıtlarım."

Bu sözlerin o gece çıkacak tartışmayı tetiklemesi kaçınılmazdı.

Tartışma kaba güce dönüştü bir anda. Bu gibi durumlarda kadının kocası karşısında sessiz kalması olağan davranıştı. Ama ne de olsa kraliçenin yeğeniydi Cecilia. İtiş kakış başladı. Lady Cecilia, Lord Wynter'in itmesiyle düştü. Düşerken de ensesini mermer sehpanın kenarına çarptı. Hemen can verdi.

Bir süre olduğu yerde kalakaldı Lord Wynter.

Ne yapmalıydı?

Kaçmaktan başka yol yoktu. Yoksa Londra Kulesi, sonra da darağacında onursuz ölüm bekleyecekti onu.

Lord Wynter kasadaki çok fazla olmayan parasını cebine tıktırıp atına atladı, yollara vurdu kendini.

Nereye gittiğinin farkında bile değildi.

Sabaha kadar at sürdü. Güneş doğarken küçük bir hanın önüne geldi.

Hemen bir odaya çekilip akşama kadar uyudu. Karmaşık düşler, karabasanlar arasında.

Hava kararırken çıktı handan. Kapıda bir delikanlıyla karşılaştı.

Delikanlı, giyinişinden soylu olduğu hemen anlaşılan böyle kişiler görmeye alışık değildi. Şaşkınlıkla ona baktı uzun süre.

Lord Wynter, giysilerinin ne kadar uygunsuz, ne kadar sakıncalı olduğunu fark etti.

“Beğendin mi giysilerimi?” diye sordu delikanlıya.

Delikanlı baş salladı.

“Sana vereyim onları.”

“Param yok ki.”

“Para istemiyorum,” dedi Lord Wynter. “Seninkilerle değiş tokuş edelim.”

Biraz sonra köylü kılığında at sürüyordu.

Ertesi sabah deniz kıyısındaydı.

* * *

Lord Wynter bir balıkçı teknesiyle İrlanda'ya geçti. Akşamüstü en yakın kentte, Dumferline'daydı. Üç yılını orada geçirecekti.

Bir süre yanındaki parayla sağladı geçimini. Kuşku çekmemek için ufak tefek işlerde çalıştı. Yetenekliydi. İlk gençliğinde en sevdiği uğraşı, marangozluğu iyi kötü beceriyordu. Marangoz O’Ryan’ın kalfası oldu.

İrlanda'daki üçüncü yılında yaşamı değişecekti.

* * *

Ustasıyla Dublin'e gitmişti Lord Wynter. Alacakları gereçleri aldıktan sonra, "Bu yorgunlukla," dedi O'Ryan, "bira içmeden dönülmez."

Bir birahaneye girdiler. İlk bardaklarını bitirmeden ikisi de esnemeye başladı.

O'Ryan, "İstersen bu gece burada kalalım," dedi. "Yarın gündüz gözüyle gideriz."

Bir hana yerleştiler. O'Ryan yatağa uzanıp hemen horlamaya başladı.

Kendini sokağa attı Lord Wynter. Biraz önce gittikleri birahaneyi bulup bir masaya çöktü.

Hemen arkasında yedi-sekiz kişilik bir topluluk vardı. Bir sorunu tartışıyorlardı bağırarak.

"Oyunu değiştirelim," diyordu biri.

"Bence Cassius'u kaldıralım."

"Cassius olmadan olmaz."

"Niye olmasın! Shakespeare mi işitip canımıza okuyacak?"

Cassius... Shakespeare... Londra'da seyrettiği *Julius Caesar*'ı hatırladı Lord Wynter. İyi bir tiyatro seyircisiydi. Shakespeare'in oyununu da üç kere görmüştü.

Tartışma sürüyordu arka masada.

"Herif de zıbaracak zamanı buldu. Bari oyununu oyna, gebereceksen ondan sonra geber."

"Bence Cassius'suz oynayalım."

"Ya da hiç oynamayalım! Başka bir şey oynarız."

Topluluğun önderi olduğu anlaşılan en yaşlıları, "Kesin!" diye bağırdı. "Oyun oynanacak! İlan ettik bir kere. Ben meslek onurumdan ödün vermem!"

Lord Wynter ayağa kalkıp arka masadakilerin tepesine dikildi.

"Arkadaşlar, Romalılar, yurttaşlar!" diye bağırdı.

Ansızın bir sessizlik çöktü ortalığa.

"Ben buraya Caesar'ı gömmeye geldim, övmeye değil... Sizin şamatanızı dinlemeye ise hiç gelmedim."

Bir süre daha sessizlikten sonra, topluluğun önderi ayağa kalktı. Kolundan tuttu Lord Wynter'i. "Otur hele," dedi.

Lord Wynter oturdu.

"Benim adım Casey," dedi adam. "Sen kimsin?"

"Hopkins."

"Ne iş yaparsın?"

"Dumferline'da marangozum."

"*Julius Caesar*'ı nereden biliyorsun?"

"Londra'ya gittiğimde seyretmiştim. Üç yıl önce. Üç kere."

"Yazarını da biliyor musun?"

Bunun bir tür sınav olduğunu sezinledi Lord Wynter.

"Biliyorum. Shakespeare usta. Başka oyunlarını da gördüm. *Romeo ile Juliet*'i, *Kuru Gürültü*'yü, *Hamlet*'i... Christopher Marlowe'u da bilirim."

Arkadaşlarıyla bakıştı Casey. Lord Wynter'e döndü.

"Peki, hiç sahneye çıktın mı?"

"Nasıl?"

"Oyunculuk yaptın mı?"

"Yapmadım."

"Dumferline'a ne zaman döneceksin?"

"Yarın."

"Bir gün sonra dönsen olmaz mı?"

"Niye?"

"Yarın akşam Cassius'u oyna, ondan sonra dön."

"Ben oyuncu değilim ki."

"Kim bilecek oyuncu olmadığını?"

"Ezberim yok."

"Oyunu biliyorsun ya, yeter," diye kestirip attı Casey. "Aklında kaldığı kadar söylersin, biz de yardımcı oluruz. Sabahleyin senin sahneleri bir prova ederiz, tamam!"

Lord Wynter'in kanına girilmesi uzun sürmedi. Biraz sonra kadehler yeni Cassius için kaldırılıyordu.

* * *

O'Ryan ertesi gün arabasıyla tek başına döndü kentine. Lord Wynter ise yeni bir yaşama ilk adımını attı.

* * *

Kendine başka bir kalfa bulması gerekecekti O'Ryan'ın. Lord Wynter bir daha Dumferline'a adım atmayacaktı çünkü. Oyunculuğu o ilk geceden benimsemişti.

Cassius'u başka roller izledi. Hepsinde de başarılı oldu. Özellikle Polonius'ta uzun uzun alkışlandı.

İki yıl sonra Londra'ya dönmeyi kararlaştırdı. "Beş yılda beni nasıl olsa unutmuşlardır," diye düşünüyordu.

Unutmasalar bile tanıyamazlardı zaten. O beş yıl, görünüşünü büyük ölçüde değiştirmişti. Zayıflamış, elleri nasır bağlamış, yüzünde derin, sert çizgiler belirmişti. Bıraktığı sakal da cabasıydı.

Soyluların çevresine sokulmadıkça sorun yoktu.

* * *

Londra'da ilk işi Shakespeare ustayı bulmak oldu. Onu kolayca etkiledi. Oyunlarından bölümleri ezbere okudu. İrlanda'daki tiyatroculuk serüveninden, sanatını Londra'da sürdürme isteğinden söz etti.

Lord Wynter'ı kolundan tuttuğu gibi tiyatroya götürdü Shakespeare.

Sahneye doğru yürürken, "Desdemona'nın babasını getirdim!" diye bağırdı.

Bir hafta sonra *Othello* oyunuyla Londra seyircilerinin karşısındaydı Lord Wynter.

* * *

Sekiz ayda birçok oyunda oynadı. Artık seyircilerin sokakta tanıdığı Henry Stoneage'di. Kazandığı para her dilediğini yapmasına yetmiyordu gerçi; ama karnı doyuyor, sessiz bir odada uykusunu rahatça uyuyordu.

Sekizinci ayın sonunda büyük haber geldi:

"Hazırlanın. Yeni oyunumuzun, *On İkinci Gece*'nin açılışını sarayda, Majesteleri Kraliçe'nin karşısında yapacağız."

Yıllardır ilk kez yüreğine kuşku düştü Lord Wynter'in. Ya kraliçe onu tanır mı?

Tanıyamazdı elbet. Lord kim, avamdan oyuncu kim!

Zaten hasta olduğu, ölümle pençelediği söyleniyordu. Belki bunamıştı bile.

* * *

On İkinci Gece ilk kez sarayda, Kraliçe Elizabeth'in büyük yatak odasında oynandı. Oyunu yatakta, arkasındaki yastıklara yaslanarak seyretti majesteleri. Bunamış olduğu pek doğru değildi anlaşılan. Gülünecek yerlerde gülüyordu.

Lord Wynter, Bottom'ı oynuyordu. Eşek başıyla görüldüğü sahnelerde kraliçe katıla katıla güldü.

Oyun bittikten sonra oyuncular saygıyla selam verdiler. Hepsi mutluydu. Çıkışta ödülleri alacaklardı mutlaka.

Kapıya yöneldiler.

"Bottom kalsın," dedi Kraliçe Elizabeth.

Oyuncuların hepsi çıktı. Lord Wynter dışında.

Kraliçe, yanındakilere döndü:

"Hepiniz çıkın. Bottom'la yalnız konuşmak istiyorum."

Alışılmış bir şey değildi bu. Ama yapılacak bir şey yoktu.

Biraz sonra Kraliçe'yle Lord Wynter baş başaydı.

Yatağında doğruldu Elizabeth:

"Yaklaş."

Lord Wynter yaklaştı.

"Beni kandırabileceğini mi sandın, Wynter?"

Lord Wynter yanıt vermedi.

"Yeğenimi öldürmekle kalmadın, küstahça karşıma çıkmaya da cesaret ettin."

Sustu.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Seni nereden tanıdım, biliyor musun?" dedi kraliçe. "Omzunun seğirmesinden."

Çocukluğundan beri sağ omzunun seğirmesini önleyememişti Lord Wynter.

Kraliçe gülümsedi:

"Biraz sonra Londra Kulesi'nde olacaksın. Üç gün sonra da darağacıyla tanışacaksın. Dilersen kukuleta yerine o eşek kafasını da geçirebilirsin başına."

Muhafızları çağırmak için elini çingırağa uzattı.

Lord Wynter bileğini kavradı kraliçenin.

"Ama sen göremeyeceksin bunu," dedi gülümseyerek. "Nasıl olsa asılacağım, bari tek suçtan olmasın bu."

Belindeki hançeri çıkarıp Kraliçe Elizabeth'in boğazına sapladı önce. Sonra kendi yüreğine.

* * *

İngiltere sarayı böyle bir skandalı kaldıramazdı. Majesteleri Kraliçe Elizabeth'in uzun süren bir hastalıktan sonra öldüğü duyuruldu, yedi gün yas tutulacağı açıklandı.

SAVAŞI UZATAN FIRTINA

Sabaha karşı Brighton'dan havalanan S-24 iki yolcu taşıyordu. Pilotla, yardımcısıyla, C2'de görevli albayla birlikte beş kişiydiler. Atlantik'i geçip sabaha karşı Washington DC'nin yirmi kilometre kuzeyine inmeyi umuyorlardı.

İki yolcu da askerdi. Biri İngiliz generali. Willard Denham. Öteki ise Fransa'yı işgal eden Hitler'in ordusundan kaçıp Manş'ı geçerek İngiltere'ye sığınan bir Alman teğmen. Wolfgang Hauser.

Denham'ın çantasında önemli iki belge vardı.

* * *

Brighton'daki görevliler yetkilileri uyarmıştı. Kuzeyden kopup gelen fırtına Atlantik'in ortalarına yaklaşmıştı. Uçuş tehlikeli olabilirdi. S-24 ise küçük bir uçaktı. Yolculuğu hiç değilse yirmi dört saat ertelemek akıllıydı.

Ama General Denham karşı koymuştu bu öneriye. Belgelerin hiç vakit yitirmeden, bir an önce ABD başkentine ulaştırılması gerekiyordu.

"Fırtınanın önemi yok," dedi. "Doğadan değil, insandan gelen tehlike çok daha korkunçtur. Ben Hindistan'da

nelerle karşılaştım. Tanrı onları savuşturmamı sağladı. Şimdi beni, benimle birlikte onurlu ulusları bir fırtınaya mı kurban edecek!"

Görevliler C2'yi arayıp endişelerini bildirdi.

Yanıt kesindi:

"General Denham tam yetkiyle donatılmıştır. Buyrukları yerine getirilecektir."

* * *

Wolfgang Hauser yirmi sekiz yaşındaydı. Remagen'de doğmuştu. İki ablası vardı. On beş yaşındayken ailesiyle birlikte Berlin'e taşınmıştı. Hitler'i seviyor, onun görüşlerini benimsiyordu. Çok kısa süreli bir eğitimden sonra orduya katılmış, inanılmaz bir hızla teğmenliğe yükselmişti.

Geçmişi ve görüşleri onun Özel Haberalma Birimi'nde görevlendirilmesine yol açmıştı. Teğmen, 18. Birlik'le Fransa'ya girmiş, kurye olarak komutanlarının güvenini kazanmıştı.

Paris ile Berlin arasında mekik dokuyor, özel eğitimli üç erin koruyuculuğunda belge taşıyordu.

Bu yolculuklar sırasında olanak bulabilirse Berlin'de nişanlısını da görebiliyordu. Hannelore'yi. Ama buluşmalarının süresi on dakikayı aşmıyordu.

Son gidişinde görememişti onu. Kapı komşuları yaşlı Fritz Amca, Teğmen'e bir mektup uzatmıştı.

Mektubu hemen cebine koymuştu Wolfgang. Yolda, cipin arkasında, yarı karanlıkta okumuştı.

Hannelore Yahudi değildi. Ama kasap Ludwig'in karaçalması Yahudi olarak nitelendirilmesine yol açmıştı. Toplama kampına gönderileceğinden söz edilmeye başlanmıştı. Teyzesinin oğluyla birlikte İngiltere'ye kaçıyor-du. "Bir daha görüşemeyebiliriz," diyordu mektubunda.

“Dikkatli olmaya bak. Nişanlım olduğun nasılsa ortaya çıkacak. O zaman seni de rahat bırakmazlar. Dilerim bu savaş kısa sürede sona erer. Bakarsın İngiltere’de ya da Hitler’siz bir Almanya’da yine buluşuruz.”

Bütün keyfi kaçmıştı Wolfgang’ın. İçini kuşkular kaplamıştı. Paris’e dönüşünde komutanı Albay Schneider’in her zamanki, “Nasıl geçti yolculuğun? Nişanlını gördün mü?” sorusuna bile başka anlamlar yüklemişti.

Üç gün sonra komutanı yine çağırmıştı onu. Mühürlü bir çanta uzatarak, “Berlin’e,” demişti. “Çok acele. Çok önemli.”

Cip zaten üç korumayla kapıda bekliyordu.
Yola koyulmuşlardı hemen.

* * *

Otuz kilometre kadar gitmişlerdi ki, arkadan bir başka araba geldi hızla. Cipin önünü kesti. İçinden çıkan bir yüzbaşı yanlarına geldi.

“Teğmen Hauser?” diye sordu.

“Evet,” dedi Wolfgang.

“Tutuklusunuz. Benimle gelin.”

Üç korumaya başıyla işaret etti. Birine, “Sen burada cipte kal. Paris’ten haber bekleyeceksin,” dedi.

Sonra Wolfgang’ın elindeki çantayı aldı. Dört kişi arabaya bindiler. Yüzbaşı öne, sürücünün yanına, Wolfgang arkaya iki korumanın arasına oturdu.

Yüzbaşı, “Çabuk,” dedi sürücüye.

Hızla yola koyuldular. Ama iki kilometre kadar gidebileceklerdi ancak. Ağaçların arasından fırlayan bir geyik, sürücünün denetimi yitirmesine, arabanın takla atarak devrilmesine yol açtı.

Sadece alını kanamıştı Wolfgang’ın. Sürücüyle korumalardan biri oracıkta ölmüştü. Yüzbaşıyla öteki koru-

ma yaralıydı. Wolfgang bir an bile düşünmedi. Yanındaki ölü korumanın tabancasını alarak yüzbaşıyla öteki korumayı vurdu. Mühürlü çantayı çekti ön koltuktan, arabadan çıkıp ağaçların arasına daldı.

* * *

Uçakta oturduğu koltukta geçen haftayı düşünüyordu şimdi. Deniz kıyısına ulaşmasını, bir Fransız'ın motoruyla Manş'ı geçip İngiltere kıyılarına varmasını... Çantanın C2 yetkililerine verilişi... İki gün duraksız soruşturma...

Bir haftada kim bilir kaç yaşama yetecek serüven...
Sonra ansızın bu uçakta bulmuştu kendini.

* * *

Havalandıktan bir saat kadar sonra yardımcı pilot üç kahveyle geldi yanlarına. Fincanları General Denham'a, Teğmen Hauser'e, görevli albaya uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi general. "Kahve içebildiğimize göre korkulacak bir şey yok."

"Şimdilik," dedi yardımcı pilot.

Havalandıktan sonra söylenen ilk sözlerdi bunlar.

Yardımcı pilot, "Fırtına yaklaşık kırk beş dakika ötemizde," diye sürdürdü konuşmasını. "Ama sanırım bizi etkilemeyecek. Yirmi derece kuzeybatıya saparak onu atlatmayı tasarlıyoruz."

General Denham, belki yıllardır ilk kere, gülümsedi.

"Ben Hindistan'da güneydoğuya saparak atlatmıştım yerlileri," dedi.

Aradaki ilişkiyi pek anlayamadı yardımcı pilot. Yine de gülümseyerek başıyla selamladı generalı, yerine döndü.

* * *

Yarım saat kadar sonra S-24 gri aydınlıkta kanat çırpıp bir kelebeğe dönüştü. Kuzeybatıya yönelmek işe yaradığını, fırtınanın tam ortasına dalmışlardı.

C-2'de görevli albay, pilot kabinine gitti.

"Dönsek daha mı iyi olur acaba?" dedi pilota.

Pilot, "Yararı yok," dedi. "Fırtına arkamızı da sardı. İlerlersek belki sıyrırız. Alçalmayı deneyeceğim. Deniz düzeyine ne kadar yaklaşırsak o kadar iyi."

Kırk beş derecelik bir açıyla inişe geçti uçak.

Aynı anda arkada kısık bir çığlık attı General Denham.

"Ne oluyor? Düşüyor muyuz?"

Düşmüyorlardı. Hızla alçalıyorlardı. Biraz sonra okyanus belirdi altlarında. Dev dalgaları görebiliyorlardı şimdi.

Pilot, deniz düzeyine yüz metre yaklaşıncaya alçalmayı bıraktı artık. Dalgalara paralel biçimde uçmayı sürdürdüler.

Biraz önceki kadar sallanmıyordu uçak; ama dev dalgaların köpükleri ön cama, pencerelere vuruyordu.

Yardımcı pilot, "Şuraya bakın!" diye bağırdı. "İleride bir şey var."

Görmeye çalışarak baktılar. Gördüler de. Dalgalarda yatmış bir tanker. Ağır ağır batıyordu.

Birdenbire korkunç bir gürültüyle sarsıldılar.

"Sağ kanat!" diye haykırdı pilot. "Sağ kanat gitti!"

O kargaşa içinde denize dalmakta olan bir de denizaltı gördüler.

Bir Alman denizaltısı.

Anlaşılan, denizaltı tankeri torpillemiş, fırtınadan kurtulmak için dalmaya başlamıştı.

S-24 de hızla denize alçaldı.

Düşüyorlardı.

"Yalnız gitmeyeceğiz," dedi pilot. "Bu namussuzları da birlikte götüreceğiz."

Denizaltının üstüne pike yaptı.

Dört saat sonra dingin havada süzülen bir başka uçağın pilotu, aşağıda bir tankerin, bir denizaltının, bir de uçağın kalıntılarını, parçalarını görecekti, ne olduğuna akıl erdiremeyecekti.

* * *

General Denham'ın çantasındaki belgeler ABD başkanına ulaştırılamayacak, okyanusun derinliklerine gömülecekti.

Yaklaşık bir hafta kadar önce İngiliz ve Fransız kurmayları, Almanya'daki uzantılarının verdikleri bilgileri de değerlendirerek büyük çapta bir çıkarma tasarlamışlardı.

Çıkarma Belçika'nın kuzeyindeki Schaende kasabasının bulunduğu kıyıya yapılacak, oradan rahatlıkla Almanya'nın içlerine girilebilecekti.

Tasarı, bütün ayrıntıları içeren geniş bir rapor haline getirilmiş, ABD başkanına ve Pentagon'a sunulmak üzere General Denham'a teslim edilmişti.

Belge yerine ulaşsa, belki Normandiya'dan önce bu çıkarma yapılacak, savaş daha kısa sürede sona erecekti.

İkinci belge ise Teğmen Hauser'in İngiltere'ye getirdiği çantadan çıkmıştı. Japonların Pearl Harbor'a yapacakları saldırının planları, Berlin'e iletilmek üzere Fransa'daki Alman yetkililerine teslim edilmiş ama yerine ulaşmamıştı.

Planlar, Pentagon'un eline geçebilse, gerekli önlemler alınacak, Japonların baskını baskın olmaktan çıkacaktı.

* * *

İlginç bir başka şey de, uçağın pike yaparak batırdığı

Alman denizaltısında General Hoffmeier'in bulunmasıydı. Hitler'in gölgedeki sağ kolu olan general, Führer'den ABD başkanına özel bir mesaj götürüyordu.

Bu mesajın içeriği ise hiçbir zaman öğrenilemeyecekti.

Fırtına, İkinci Dünya Savaşı'nın gidişini değiştirmişti.

KAYNAKÇA

- Aarhus, Olof, *Dödde Tiggarna Morris* (Oslo, Biglunds Haven, 1970)
- Amoreaux, François, *L'Homme Qui Objet Trouvé* (Paris, Maison Guillaume, 1897)
- Assimouloupoulos, Stavro, *İzmaritis, Stavritis* (Atina, Elena Publishing, 1975)
- Basset, Leonardo, *Tents Around the Caravans* (Boston, Condonium Press, 1965)
- Bernuchi, Gaspar, *Krokodil Vasas Anderscki* (Prag, Umani Trinkka, 1922)
- Da Vinci, Leonardo, *Steps and Stepmothers*, tr.by Tyrone Zemeckis (Birmingham, Solitary Pres, 2001)
- El-Atrash, Anwar, *Baad'el Felâketun*, (Rabat, Neşriyat-ül İhsan, 2001).
- Ho-Yang, Tsin, *Sian-Tientau, Bian-Mientau* (Pekin, Tai-Ming, 1945)
- McGregor, Sean, *Connery and Bonded Destinies* (Glasgow, Shamrock Press, 2007)
- Milosz, Grigor, *Chu Chu Mr. President* (Brno, Gerlachovsky Stit, 1983)
- Ogaina, Aguchi, *Pressed for the First Time* (London, Weekly Illustrated News, August 25, 1949)
- Pallister, Arnold, *No Dreams Reach the Sky* (New York, Singleton University Press, 1941)
- Pellegrini, Luchino, *Chi a Senza Peccato* (Milano, Nazzari Inc., 1964)
- Prudovski, İvan Petrov, *Nyet, Nyet, Da, Nyet!* (Petrograd, NCCP, 1912)
- Rostrum, Edward Speary, *Fingernails and Rangers* (San Francisco, Daily Sunshine, January 9, 1955)
- Sanchez, Garcia, *Lettras del Continente Obscura* (Montevideo, Editorial Ojos, 1934)
- Taylor, Gary Garfield, *Machine Guns and Russian-Speaking Parrots* (Chicago, Leafstone Press, 1975)
- Theodopoulos, Nikos, *Zoi Mu Sas Mousakka*, (Atina, Agapo, 1999)
- Tolstoievski, İgor, *Novosibirsk Chichornia* (Moskova, HIM, 1944)
- Wakim, Hicran, *Gazab-ül Pisik* (Kahire, Neşriyat-el Cabbar, 1948)
- Xhin, Choo Min-yo, *Tao Jhu Ming Tsu-na-mi* (Şanghai, Budi Budi, 1983)
- Zwick, Hans Magath, *Eine Kleine Nacht Moustache* (Berlin, Doppell Verlag, 2004)

